

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СUA – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N. Y.

PIK LXIV

СІЧЕНЬ

Ч. 1

Головний редактор – **Ірена Чабан**
 Редактор англійської частини – **Тамара Стадниченко**
 Мовний редактор – **Лев Чабан**

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як, **Любов Волинець**, **Ася Гумецька**,
Анна-Галія Горбач, **Галина Кирпа**, **Марта Тарнавська**
Катерина Немира (з уряду) – пресова реф. Головної Управи СUA

Адміністратор: **Наталія Дума** (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Річна передплата в США

Для членів СUA \$25.00

Для інших передплатників \$40.00

Поодинокі числа \$3.00

В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXIV

JANUARY

№ 1

Editor-in-Chief – **Irena Chaban**
 English Editor – **Tamara Stadnychenko**
 Ukrainian Language consultant – **Lev Chaban**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj – UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak, **Lubow Wolynets**, **Assya Humetsky**
Anna-Halia Horbach, **Halyna Kyrpa**, **Marta Tarnawsky**
Kateryna Nemyra – Press

Administrator: **Natalia Duma** (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ

Галина Могильницька. Цвіт неспалимий.....	1
Зінаїда Мірна. Праця жіноцтва в Українській Центральній Раді	2
Дмитро Павличко. Сніг іде.....	2
Наталка Поклад. Мозаїка Софійського собору.....	3
Любомира Василечко. Новий Рік – Свято Василія	5
Євген Сверстюк. Учителю Тихий	7
Іванна Шкарупа. Уляна Городиська	8
Відійшла від нас заслужена союзниця, почесна членка СUA Софія Андрушків	10
Конкурс ім. Лесі і Петра Ковалевих	11
Оксана Кобелецька. Вишника (продовження)	12
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	13
Ihor Magun. Welcoming the New Year with a New Look on Life	15
Petrusia Sawchak. Branch 88 Hosts Exhibit of Three Generations of Sayenkos to Benefit Children in Ukraine ..	16
Ivan Franko. At a Fortune Teller's	17
Kovaliv Aware for Literature (2005)	18
Marta Tarnawsky. Vasyl Gabor's <i>Neznaiota</i>	18
UNWLA Scholarship Program 40th Anniversary	19
Orysia Nazar Zynycz. Preventing and Resolving Identity Theft	20
Ірина Куровицька. Новини Головної Управи СUA	21
Діяльність округ і відділів СUA	24
Переступили межу вічності	30
Добродійство	31
Нашим дітям	34

На обкладинці: Таня Д'Авіньон. Йордан, Цінева, Івано-Франківщина, 1982, Фотоальбом "Просто Україна".

Підписано до друку 20 грудня 2006 р.

Ірина Куровицька, голова СUA. Ірена Чабан, головний редактор.

Редакція журналу зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів, веде листування з читачами лише на сторінках часопису.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

При передруці посилання на "Наше Життя" обов'язкове.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

"OUR LIFE", 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2006 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Передплати за журнал "Наше Життя" просимо присилати на адресу канцелярії СUA у Нью-Йорку
 203 Second Ave, New York, N. Y. 10003

Please forward all queries and annual subscription fees for *Our Life* to
 UNWLA, Inc., 203 Second Avenue, New York, NY 10003

Просимо звернути увагу на зміну цін передплат,
 які діятимуть з 1 січня 2007 р.

З НОВИМ РОКОМ!

ЦВІТ НЕСПАЛИМИЙ

*Тут нас 300, як скло,
Товариства лягло...*

(Шевченко)

Понад Крутами хвища, і шал бойовища не в пору,
Січень снігом і кулями в очі юначі січе.
...Сім печатей понад Крутами. 70 літ наговору.
Довгі верстви брехні вбогодухих нікчем...

Понад Крутами стогін українських Сивілл посивілих,
Хруст юначих кісток під орди чобітьми...
Кажуть, десь за морями уславлені є Тернопіли,
Що відважні спартанці закрили своїми грудьми.

О славетні мужі! Гордоликі Геллади герої!
Крізь запону віків ваша мужність звеличує світ.
Тільки ж вої були ви, щомиті готові до бою!
Тільки ж з вами, як стяг і надія, був доблесний цар Леонид!

А в отих? Що у них?
Тільки губи, припухлі дитинно,
Та гвинтівка й набої – уперше в невмілих руках.
Ні царя, ні вождя... Та єдине було – Україна!
Та єдине було – честь і гідність в юначих серцях!

Зорять в душу юначими Крути очима.
Із непам'яті знову встають, як знамена, борців імена.
На історії нашої згарищах – цвіт неспалимий,
На душі перелогах – кривава борні борозна.

Відступіть, Тернопіли! В борні за свободу
Встали Крути для нас смолоскипом в роковану мить!
...Понад Крутами сніг.
Понад Крутами пам'ять народу,
Понад Крутами – вічність
У сурми сурмить!

Галина Могильницька

**З Новоріччям! З Різдвом Христовим!
Міцного здоров'я, щастя, добра, родинного тепла і достатків
бажаємо рідним і друзям в Україні і Діаспорі.
Щиро вітаємо видавців журналу "Наше Життя".**

Ярослава і Іван Лучечки.

На передодні ювілейного року 50-ліття Української Державности подаємо спогад чільної громадської діячки Зінаїди Мірної про перші бурхливі місяці того часу. Це допоможе нам з'ясувати собі ті трудні початки та ролю української жінки в тих починах.

ПРАЦЯ ЖІНОЦТВА В УКРАЇНСЬКІЙ ЦЕНТРАЛЬНІЙ РАДІ

20 років минуло з того часу, як нас, представників українського народу бурхливі події революції покликали до великої праці при відбудові державної самостійности України. Вся та наша праця скупчувалася в одному центрі – в Українській Центральній Раді, яка повстала впродовж якогось тижня після вибуху всеросійської революції.

Вже в початку березня 1917 р. сформувалося ядро Української Центральної Ради. Спершу Рада не репрезентувала цілого українського народу, що у своїй довголітній приспаності ще не усвідомлював собі великих перспектив, які перед ним відчинялися. Ідея її вродилася в головах представників Т-ва Українських Поступовців, себто безпартійного об'єднання активних українських інтелігентних сил; потім до неї увійшли представники політичних партій і, головне, представники різних українських організацій.

Створення Центральної Ради в такому надзвичайно швидкому темпі мало величезне значіння: це був центр, довкола якого кристалізувалися ідеї української державности, це був символ української самостійности, що маніфестував перед чужинцями волю українського народу, це був єдиний орган, якому корилися всі мешканці України.

Багато помилок зробила Українська Центральна Рада, особливо коли під проводом свого вождя М. Грушевського стала дбати не про закріплення здобутих політичних і національних досягнень в народних масах, а хотіла, на подобу большевиків, „поглиблювати революційні здобутки”. Але помилки ці були неминучі, бо досвіду в політичній житті ми в ті часи ще не мали. І не зважаючи на ці помилки Центральна Рада мала в нашому відродженні кольосальне значіння, й кожний, хто в ній працював, на все життя мабуть захоче про ці величні часи незабутні спогади.

Сніг іде, іде, як час,
Заміта сліди за нами...
Чи ти пробував хоч раз
В хуртовину йти ланами?

Пройдеш сам – застигне слід
Далиною голубою,
Шлях тоді проляже в світ,
Коли йтимуть за тобою!

Дмитро Павличко

“Транослов”. Радянський письменник,
Київ, 1968

Таня Д'Авіньон. Косів, Івано-Франківщина, 1990. Фотоальбом “Просто Україна”, 1998 р.

* * *

Мозаїка Софійського собору,
вогненні сплески наших прадоріг...
Суворий Бог і долю дав сувору,
та душу нашу чистою зберіг.

Не продаваймо вже її нікому,
хоч як співає хаос нашу міць...
Ми там – у хвилях весняного грому,
в зіницях поруйнованих дзвіниць.

Ми у родах, понищених дощенту,
ми у могилах – без гробка й хреста...
Мовчить собор – пророчо й
непрощено –
і наслухає поклики литавр.

А вітер стогне, а вороння криче,
а дух чужий нас тажко обляга, –
та зводиться над всім дитя козаче –
летить з долоньок золота перга...

Наталка Поклад

Ірина Зелік

Мені також випало на долю велике щастя працювати в Українській Центральній Раді, спершу як представниці від українських громадських організацій міста Києва, а далі як обраному Всеукраїнським Національним Конгресом членові Ради. Всього працювало в Центральній Раді одинадцять жінок: їх прізвища (в поазбучному порядку): Грушевська Марія, Грушевська Ольга, Любинська, З. Мірна, Нечаївська, З. О'Конор-Вілінська, Пашенко, С. Русова, С. Старицька-Черняхівська, решта прізвищ не пригадую. Дві з них Л. Старицька-Черняхівська та З. Мірна увійшли до складу і Малої Ради, себто Виконавчого Комітету Центральної Ради.

Центральна Рада не уявляла з себе типу нормального парламенту, які працюють по всіх демократичних країнах. Вона працювала не для розбудови нормального життя, але в бурхливих революційних часах для відбудови української державності. Тому й праця її залежала не від внутрішнього, раз усталеного розпорядку, але від тих зовнішніх подій загальної російської революції, які непередбачено розгорталися перед Центральною Радою. Праця в Центральній Раді провадилася, можна сказати, без перерви, постійно, без відпочинку. Комісії при Центральній Раді були переобтяжені спеціальними завданнями, засідання тривали часто за північ. І в усіх цих засіданнях Центральної Ради, в усіх комісіях, при обговоренні і вирішеннях складних і важливих питань, які життя ставило перед Центральною Радою, брали участь і обрані до неї жінки. Крім того особливим завданням жінок у Центральній Раді була праця організаційного характеру. На мою долю, наприклад, випала підготовна праця для скликання Всеукраїнського Національного Конгресу та головне – улаштування „Дня Національного Фонду”.

Для переведення своєї діяльності Центральна Рада потребувала чималих коштів. Хоч всі члени Ради працювали цілком безплатно, проте на організацію з'їздів, на пропаганду в народніх масах, на утримання канцелярії Ради – на все були потрібні гроші. Від російського уряду Рада нічого не отримувала, тому вирішено організувати День Національного Фонду для переведення грошових збірок. Цю справу доручили спершу Володимирові Ковалеві, нині вже покійному. Але через обтяження працею по різних кооперативних інституціях Коваль відмовився і тоді Центральна Рада доручила цю справу мені. Це доручення я дістала з великим запізненням (лише в половині квітня), а День Національного

Фонду був уже визначений на 23 травня. Міняти реченець було вже неможливо. Отже передомною повставала перспектива перевести цю кольосальну працю за якийсь місяць.

Перш за все мусіла я створити Комітет, що взявся б за ту працю. Далі великих зусиль мені коштувало переконати п. Л. Старицьку-Черняхівську, що була таки популярною серед усіх кол громадянства, стати на чолі Комітету. Скарбництво для Національного Фонду залишилося за мною. Голова Комітету написала відозву до громадянства з закликком складати в жертву на національні потреби одноденний заробіток, організувати різні грошові збірки та улаштувати скрізь по містах свого перебування День Національного Фонду. Ці відозви разом з підписними листами розіслано не тільки по всіх більших та менших містах, але навіть по селах України. Всюди, де жили наші свідомі люди – на Московщині, на Кавказі, в Сибіру – до них всіх полетіли ці відозви. Плянувалося так, щоб ця збірка грошей розпочалася рівночасно серед усього українського громадянства, в Україні й поза Україною суцього, себто 23 травня. Але на наше превелике здивування підписані листи стали до нас повертатися за якийсь тиждень, цілком заповнені підписами, і збірщики, надсилаючи зібрані ними гроші, прохали прислати їм для дальшого збирання нові листи. Видно було, що ідеї українського відродження вже охоплюють народні маси, що нарід відповідає на заклик своїми пожертвами і що діяльність Центральної Ради вже зрозуміла для нього. Розміри пожертв окремих осіб доходили до 1,000 рублів. Але найбільші пожертви вступали від земств України, яких матеріальна допомога свідчила про їх визнання Центральної Ради.

День Нац. Фонду тягся у Києві три дні. По вечорах в ці дні відбувалися різні вистави, а вдень різні мітінги, академії, відчити. По цілому місті переводилися збірки грошей під керуванням членів Комітету, після чого всі гроші зносилися до головної каси, яка находилася в самому помешканні Центральної Ради в Музеї на Володимирській вулиці. Головною касою управляла я з п. М. Грушевською та Окс. Стешенковою, пп. Л. Старицька-Черняхівська, В. О'Коннор-Вілінська та М. Старицька працювали над улаштуванням вистав та відчитів по театрах. Всі гроші, що надходили до головної каси приймали ми за окремими квитками. До головної ж каси приходили також і окремі жертводавці й складали свій одноденний заробіток. Пам'ятаю, між іншими до нас з'явився один молодий робітник, який представився „большевиком”, зложив до нашої каси три карбованці денного заробітку. От які незрозумілі явища могли ще тоді траплятися!

Переводили ми збірки грошей і по вулицях до скарбонк, які видавали збірникам і приймали назад за строгою реєстрацією. Вступали до головної каси і гроші від продажу українських книжок, по різних кіосках по цілому Києві. Книжки в Дні Нац. Фонду надзвичайно добре розходилися, й акцією цією управляла наша письменниця Л. Яновська, яка і улаштувала цю справу й підрахувала її надзвичайно ретельно.

Після закінчення збірок гроші підрахувала спеціальна комісія в присутності всього Комітету Дня Нац. Фонду, а потім разом з цінними речами – брошками, брансолетами, старими медалями, червінцями – вложено до банку, до сейфів і на біжучий рахунок Центральної Ради.

Цей рахунок далі стало поповнюватися великими пожертвами українських земств; але ці пожертви вже переходили безпосередньо через бухгалтерію Центральної Ради, бо Комітет для збирання грошей в День Нац. Фонду передачею грошей до банку вважав свою функцію закінченою і розійшовся.

Коли тепер у спогадах пригадується мені вся та кольосальна робота, зроблена нами, українськими жінками, в Центральній Раді, то з певністю можна твердити, що так працювати, як ми там працювали, можна тільки раз у житті. Працювати при тих умовах невідготованості, при малому досвіді, з людьми, котрі цього досвіду мали може ще менше, при велетенських масштабах праці і тільки з беззастережною вірою в її конечність, з безмежною відданістю її ідеї, з відданістю до самозабуття.

І хоча не дала та праця тих результатів, яких ми від неї чекали, не привела нас до закріплення нашої державности, але була вона потрібна для нашої Батьківщини так само, як буде потрібна для відновлення нашої державности праця наступних поколінь.

Із журналу „Жінка” ч. 10, 1937 р.

Примітка: Статтю Зінаїди Мірної, членки Укр. Центральної Ради, подаємо для відчитання у Відділах у березні 1967 р.

Зберігаємо правопис оригіналу.

НОВИЙ РІК – СВЯТО ВАСИЛІЯ

Святий Василій – одна з найсвітліших і найласкавіших постатей стародавньої грецької церкви. Святе письмо говорить, що любов св. Василя була чуйна, завжди готова допомогти не лише приятелям, а й ворогам. Для бідних, старих, слабих, сиріт і вдів він будовав добродійні заклади. 362 р. по Христі Василій Великий заснував Василянський чин, що став підставою монашого життя у Східній і Західній Церквах. Василяни були активні в месіонерстві, друкарстві й будівництві церков. Їм належить будівництво катедр св. Юра у Львові.

Новий Рік – це радісний празник, який вшановується, крім церковно-релігійних відправ, ще й найкращими зразками традиційної обрядовості, сягаючи своїм корінням у сиву давнину нашого народу.

Із спогадів променяють світлі струни Новорічного свята, доторкаються до серця та душі. Пригадую дитинство, коли десь майже опівночі під Новий рік статечні газди вітали діда Василя. Найперше під хатою колядували:

*Добрий вечір тобі, пане господарю, радуйся!
Ой радуйся, земле, Син Божий народився!
....А що другий празник – Святого Василя, радуйся!
Ой радуйся, земле, Син Божий народився!*

Затамовуючи подих, я слухала цей величний, радісний спів, – він піднімав нашу родину і виводив до колядників. Першим виходив на подвір'я дідусь, а що мав добрий голос, то виділявся з-поміж усіх. Після колядки він дякував і запрошував до хати на гостину: „Будьте ласкаві вступити до господи” і тоді: „Сідайте, аби у нас добро всідалося”.

Хтось із найповажніших газдів перев'язував іменинникові руки перевеслом, при цьому віншуючи:

*Вінчуємо Вас щістюм, здоровлем!
Нинішним Новим роком!
З Василем!*

*Зичимо нині на Новий рік,
Аби щісливим був увесь рік!
Дай, Боже, в гаразді та добрім
здоровлі,
А на другий рік ще ліпших
свят діждати.
Дай Боже!
З Василем!*

Відтак усі всідалися за стіл на гостину. Посередині у чотирьохгранній пляшці – вишнівка, а коло неї – келішечок, хіба що трохи більший від наперстка. Як лиш налили вишнівки, дідів кум Ілько бажав: „Витаємо вас (до кумів звертались на „ви”), Василю, з патроном і зичимо здоровльи, довгих років та всіляких гараздів. Будьте здорові, як зима, веселі, як весна, а багаті, як заможна осінь. З Василем!” „Дякую, абисмо ще всі дочикали другого Василя”, – відповідаючи, бажав дід.

Пили по черзі. Келішок обходив гостей не більше, як два рази. За другим разом припрошували: „Випиймо до пари, аби ми всі були в парі”. „Дай Боже!”

По гостині дід одягав довгий вишитий кожух і йшов із газдами в'язати інших Василів, яких за народною традицією вшановували в цей день.

Уранці починалися нові обрядодійства. Мати чи баба йшла з хлібами-васильками до криниці по воду. Відомо, що хліб – обов'язковий учасник усіх наших звичаїв та обрядів. Хлібом зустрічали гостей, благословляли до шлюбу, з хлібом заходили до нової хати, йшли в поле засівати. Хліб – символ щедрости, родючости, добра, снаги, здоров'я. Правда, йому приписувалося ще й багато магичности.

Так само магичну силу давали воді. У давні часи будь-яке живе джерело вважалося священним. Найбільше цінувалася так звана „жива” або „нечіпна” (непочата) вода. Це криниці й потічки. Її використовували при чарах, ворожінні, „зливанні воску”, зуроченнях, купали дітей, аби не хворіли тощо.

На Новий рік намагались першими принести води. Мати поверталася з повним відром, ставила, вітаючись, на порозі: „Христос Раждається!” „Славимо Його!” – відповідали. „З Новим

Таня Д'Авіньон. Маланка, Вашківці, Чернівеччина, 1966 р. Фотоальбом "Просто Україна", 1982 р.

роком і з Василем!" Аби здоров'я та сила до нас прибули і відтак васильниками котила по лавиці, примовляючи: „Аби брикались по нашому обійсті коні й корови, вівці і кози". Наливала холодної крижаної води у миску, кидала туди кусники хліба, зрізаного з трьох боків, вівса з „діда" (дідуха) і гроші (монети) й кликала усіх вмиватися: „Умиймося, аби бути здоровими, як вода, аби не бракувало нам хліба та грошей". Вода була така холодна, що в руки заходили запарі, але мати дотримувалась обрядодійства й ніхто не міг противитись.

Найцікавішими були новорічні засівання збіжжям – житом або пшеницею. Адже Василь – покровитель землеробства. Того ранку від посівальників не зачиналися двері. Кожен хотів бути першим „полазником", бо першому – найліпші гостинці. У народі кажуть: „Хто рано встає – тому Бог дає".

Посівати дозволялось лише хлопчикам. Це випливає із давнього символічного призначення. Дзвінкі хлопчачі голосочки зворушливо-врочисто віншували:

*Сійся, родися, жито, пшениця,
Всяка пашиця,
На щастя, на здоровля, на Новий рік –
Аби вам вродило краще, як торік,
Коноплі по стелю, а льон по коліна,
Аби вас, хрещених, голова не боліла.
Будьте здорові! З Новим роком!
З Василем! Дай Боже!*

Посівальники були бажаними для кожної родини. Вірили, що зичливий зміст віншівки утверджує світло й радість у житті. А ще й перший посівальник буває і першим „полазником" – приносить да хати щастя.

На Новий рік народ поспішав до церкви на Богослуження. Святість Божого храму дає спокій і рівновагу. Стоячи у церкві, народ придивлявся, як горять свічки. Якщо їх гніт зігнувся гачком – буде у цьому році врожай. Якщо ж гніт стирчить на свічці, ніби порожній колос на стеблі – жди неврожаю.

У цей празник усе мало віщу силу. Казали: „Який Новий рік – таким буде цілий рік. Коли на Василя на деревах біло, то буде в коморі мило. Як перший день Нового року щасливий, то й рік буде щасливим. Якщо ніч проти Нового року тиха і ясна, буде добрий врожай садовини".

Не можна у цей день нічого позичати. До Нового року треба повернути борги чи щось інше, що зичили.

Дівчата поспішали до церкви, аби бути першими. Вірили, що швидше вийдуть заміж. Якраз наступала пора весіль – м'ясниці.

Від Різдва і до Нового року вважали, що упродовж тижня до оселі повертаються добрі духи-покійники, які приходили на святу вечерю і розміщалися на покутті біля дідуха. Коли ж спалювали сміття, то діти перестрибували через вогонь – „аби всяка хвороба спалилася і здоровими, і чистими увійти в Новий рік", бо цей вогонь був священний...

Любомира Василечко.

УЧИТЕЛЬ ТИХИЙ!

Ім'я Олекси Тихого давно тривожило мою увагу, ще коли я в лагері почув про глухий суд над ним і Миколою Руденком у Донецьку в 1977 р.

З моєї заарештованої поеми „Дзвони” зберігся в пам'яті такий фрагмент:

*І коли стало всюди тихо
І люди усі маленькі
Принишкли, як миші руденькі,
Виходить учитель Тихий,
Виходить поет Руденко
І твердо без гаму і грому,
Без надії на оборону,
Спокійно наперед ступає.
Так йшов його предок на палю.*

Наші етапи в Пермській області розминулися в часі. Але ми проходили одними дорогами. У нас були одні й ті самі наглядачі, і ми освоювали одні й ті самі штрафні ізолятори.

Однак, коли я читаю про життя Олекси Тихого, то мої етапи, карцери і протистояння блякнуть, хоча вони назавжди сидять десь у підсвідомій пам'яті. Олекса Тихий – мученик, який фатально переходив од катівні до катівні, і при тому ніколи не прагнув уникнути карань. Воістину, як пише Стус –

*І не кулься від нагая,
І не крийся руками...*

Це дратувало і лютило конвоїрів, звичних до гри, що передбачає якийсь самозахист. А тут єдиний захист – незворушний стоїцизм якоїсь іншої людини, що не улягає впливові обставини.

Я гадаю, такий тип стоїцизму виробився в українця з донецького котла, який перемелює характери і долі з грубою методичністю молоха. І ось трапився твердий діамант, на якому молох закріпив і загарчав.

Тихий – це явище глибоко повчальне на всі часи. Це свого роду притча про вірність собі. Мені розповідав чи Григорій Гребенюк, чи Данило Шумук, як вони удвох ішли в літню спеку степовою дорогою, розважаючи про нашу безпросвітність, мудро керовану партією, та й сіли переполуднувати.

– От добре, що тут поблизу і лан колгоспних помідорів, а то й води нема.

– Ні, – сказав Олекса, – то не моє.

*Олексій Тихий, засновник УГГ.
(27.I.1927 – 6.V.1984)*

– Та ти що, жартуєш? То ходім до сторожа, попросимо.

– Ні! – твердо відказав Тихий. І в тій твердості була твердість закону. Він не боронив приятелів, але сам не взяв.

Подумати тільки: він один – проти мільйонів, звичних до того, що „гуртове – чортове”.

Таким непоступливим він був і щодо української мови: маю право! Усі кривляться? І хай кривляться, вони ж – „усі, як один”. Його максималізм був станом душі. І на ту душу він покладав обов'язки. Роздумуючи про можливі форми опору державній політиці та суспільній інерції, він ставить перед людиною мінімальні вимоги, але такі, яких вона повинна неухильно дотримуватися: неучасть в русифікації, збереження мови і традиції, відмова від військової служби за межами України, ведення здорового способу життя. Але ж кожна з цих вимог передбачає протистояння одиниці – масі!

„Не потрібно порушувати закони. Достатньо користуватися законами, які проголосила Конституція СРСР”.

За спробу послідовно дотримуватися Конституції СРСР заплатило життям дуже багато людей, починаючи від автора Конституції Н. Бухарина. Це знав Олекса Тихий. Але він також знав, що закони ніколи не будуть діяти, якщо свідомо і суворо самі люди не будуть їх дотримуватися. А люди просто хочуть жити так, щоб

УЛЯНА ГОРОДИСЬКА

Улянї Городиській виповнилося 20 років, вона вчиться на останньому курсі у Райс університеті (Rice University) в Гюстоні. Студіює геохімію та геофізику і цікавиться, як можна достосувати геологічні процеси, котрі уможливають життя в екстремальних обставинах на нашій землі (наприклад, серед льоду чи коло вулкану) з подібними процесами, що існують на інших планетах (Марс) та місяцях Юпітера і Сатурна: Аїо (Io) Енцелейдус (Enceladus) і Тітон (Titan), де, можливо, знаходяться примітивні організми.

З дослідями Уляна подорожувала по штатах Тексас, Нью-Мексико й Каліфорнії. У Беліз

(Belize), який міститься в Центральній Америці, вивчала кораловий риф (coral reef), в скелястих горах Канади – Альберти і Англійської Колумбії передісторичні льодовики, а на островах Гаваї – вулкани. Якраз у жовтні була запрошена представляти свою працю про вулкани на конференції Geological Society of America, яка відбулася у Філадельфії. Тема конференції була “The Pursuit of Science: Building on a Foundation of Discovery”. У ній брали участь професори і студенти з цілої Америки. Один із організаторів конференції так захопився проектом Уляни, що запросив її на наступну конференцію, яка відбується у жовтні 2007 р. у м. Денвері.

легше, хочуть жити „як усі”. І саме влада підтримує масу, потурає „усім”, зате дуже підозріло ставиться до тих, хто самостійно навіщо вивчає закони. Адже майже в кожного при обшуках вилучали книжечку „Конституція ССРСР”, особливо з підкресленнями.

Максималістом був Олекса Тихий і як педагог. Він вважав, що вчитель повинен бути в змозі викладати усі предмети за програмою середньої школи. Вимога в принципі розумна, але спробуй поставити її перед педагогічним колективом, як усі висловлюють обурення таким „ворогом середнього вчителя”.

Сам він був людиною сильною, обдарованою і зовсім не здатною до конформізму. Незважаючи на позитивну і конструктивну спрямованість його особистості, місця такому в системі радянської освіти не було. Уся його енергія спалювалась у протистоянні з офіційним фальшем, беззаконням і малокультурністю.

Дехто ставить питання: чи варто було на це тратити життя?

Дивлячись яке життя. Адже багато людей витратили своє життя на пристосування і не залишили по собі сліду. Вони були співчасниками колективного маскараду вірнопідданості, активістами кон’юнктурних починань, зряддям обману, прикладом догідливості і слухняності і, звичайно, телятами, які двох маток

ссує. Вони посміхалися з закону, висміювали віру і принципи і зрікалися рідної мови, яка заважає кар’єрі.

Для таких Олекса Тихий – незрозумілий дивак. Але ж усі люди високої віри, усі мученики за правду і захисники скривджених і знедолених, усі вчителі порядности й шляхетности, правдолюбів і безсеребренників були диваками. І чомусь саме їхні імена історія зберігає на насіння.

А успішні пристосованці безслідно „вертаються до свого пороху”.

Кажуть, на своєму останньому побаченні з дружиною і сином Володимиром 1984 року знесилений і усміхнений Олекса Тихий згадував на прощання Нагірну Проповідь Христову.

Власне, з тієї високої Проповіді і виростили чисті серцем, кроткі, милостиві, не мстиві, але непоступливі в принципах, голодні і спраглі правди, тавровані за їхню любов і віру, трудівники і подвижники, які творили християнську Європу. Культура Європи поклала в основу будови Закон і право людини на землі, дарованій їй Богом. Закон, що гарантує Божий дар свободної волі, свободи вибору за велінням сумління і серця.

Той чоловік належав до породи людей, що гинуть в неволі, гинуть в муках, знівечені й скривджені, з тугою до світу іншого. Але не втрачають обличчя і гідности.

У червні Уляна брала участь в National Center for Atmospheric Research (NCAR) Undergraduate Leadership Workshop у Болдер, Колорадо. При кінці серпня поїхала на інтернаціональну конференцію геохімістів (Goldschmidt), яка відбулася в Мельбурні, Австралії, де представляла свою наукову працю “An arc origin for Archean HighMgO ‘eclogite’ xenoliths? Archean continent formation by accretion of arc lithospheres and underthrusting of oceanic lithospheres”, якої вона є першим автором. Ця праця описує можливий спосіб формування підстави континентів у доісторичних часах. Знаючи, яким способом повстали континентальні маси тут, на землі, вона дасть науковцям змогу помірковано уточнити, чи відбулося щось подібне на інших планетах і чи життя там колись, або навіть і тепер, існує. Праця очікує публікації.

Ще одну наукову працю, де Уляна є третім автором, “The Development and refinement of continental arcs by primary basaltic magnetism, garnet pyroxenite accumulation, basaltic recharge and delimitation insights from the Sierra Nevada, California” було поміщено в січні 2006 р. у професійному журналі “Contributions to Mineralogy and Petrology”.

Уляна дуже любить подорожувати і поєднує це захоплення з майстерністю фотографування, – таким чином ділиться зі всіма своїми пригодами. Одну з її фотографій було поміщено на обкладинці календаря 2007 р. Rice University Chapter of AAPG (American Association of Petroleum Geologists).

Хоч Уляна дуже зайнята дослідями й наукою, вона знаходить час також і на добровільні проекти. При кінці жовтня брала участь в “Sally Ride science Festival”. Селі Райд є астронавткою – першою американською жінкою, яка полетіла у космос. Вона заініціювала організацію, щоб зацікавити молодих дівчат (10-13 літ) природо-

*Зліва Гайді Стефанишин Пайпер,
Уляна Городиська.*

знавчими науками (natural and physical sciences). Уляна провела клясу (workshop) з ділянки геології. Програма успішно вдалася. Зголосилося понад 1200 дівчат із родичами, і всі були дуже задоволені. Серед публіки були також й учителі з різних шкіл з околиці Гюстона. Деякі з них запросили Улянню особисто викладати в їхніх клясах.

Уляна Городиська – співосновник організації Rice Space Endeavors і віце-президент відділу National Society of Collegiate Scholars при Райс університеті. Крім того, провадить тури в Гюстонському Музею Природничих Наук (Houston Museum of Natural Science).

Під час навчання в університеті отримала різні стипендії та нагороди: Trustee Harvey Scholarship, the Eugen Memorial Prize in Geology/ Geophysics, the Devlin-Schnable Field Camp Scholarship, NSF Geochemical travel grant, Geological Society travel grant, була визнана Rice University Century Scholar і 2006-2007 Columbia Crew Memorial Scholar через Texas Space Consortium. Її ім'я також занесено до почесного списку найкращих студентів університету (Rice University President's Honor Roll).

Дівчина провадить далі дослідження в галузях геохімії під керівництвом д-ра Сін-Ті Лі при Райс університеті, структурної геології, вулканології і computer modeling з д-ром Джулі Морген також при Райс університеті і земної та марсіанської вулканології з д-ром Елін Тріман при Lamar and Planetary Institute в Гюстоні. Після закінчення у травні 2007 р. має намір продовжувати студії та завершити їх докторатом.

Відвідує українську католицьку церкву Покрови Пресвятої Богородиці, де мала нагоду познайомитися з багатьма молодими (між ними з американською астронавткою українського походження Гайді Стефанишин-Пайпер) та старшими українцями міста Гюстона й околиць.

ВІДІЙШЛА ВІД НАС ЗАСЛУЖЕНА СОЮЗЯНКА, ПОЧЕСНА ЧЛЕНКА СУА СОФІЯ АНДРУШКІВ

Софія Андрушків народилася 28 січня 1907 року в селі Головченці в Україні в учительській родині Володимира і Олени Ковальчуків. Мати її була вчителькою, батько директором школи. Після закінчення гімназії у Городку біля Львова Софія поступила до Львівського університету й закінчила студії у 1932 році, отримавши диплом магістра філософії в ділянці педагогії. Під час студій брала активну участь в українському студентському русі у Львові, де познайомилася зі студентом математики Осипом Андрушковим. Згодом молодята одружилися. Із політичних причин Міністерство освіти Польського уряду не дало дозволу Софії та Осипові вчити у школах України. Софія мала посаду в Краківському воевідстві. Під час німецької окупації у 1939 році обставини змінилися і Софія отримала працю професора учительської семінарії в м. Яворові, коло Львова, де вчила до 1944 року.

Доля кинула родину Андрушкових до Німеччини. Перейшовши лихоліття Другої Світової війни, вони опинилися в переселенчому таборі в Міттенвальді, у Німеччині. 1946-1949 рр. Софія працювала викладачем у вчительській семінарії в тому ж таборі, 1949 р. родина Андрушкових емігрувала до США. Після приїзду до Америки у 1949 році вони оселилися в місті Саут Оранж, Нью-Джерзі, де чоловік Софії отримав посаду професора в Сітон Гол університеті.

Крім родинних обов'язків та виховання двох синів Богдана та Романа, Софія включилася до громадської праці в українських організаціях, зокрема у 28-у Відділі СУА у Ньюарку, Н. Дж., до якого вступила 1950 р. Як референтка суспільної опіки у Відділі, Софія звернула особливу

Софія Андрушків.

увагу на допомогу українській студіюючій молоді в Польщі. Від 1969 до 1982 року була членом комісії Суспільної опіки СУА для справ стипендій до Європи, яку провадила з великою посвятою.

28-й Відділ СУА має за собою великі заслуги в усіх га-

лузях праці Союзу Українок Америки. З боєм серця відпроварили ми ще одну свою членку, цим разом Софію Андрушків. І не дивно, що через 28-й Відділ та на бажання синів Богдана та Романа Андрушкових з родинами створено не в'янучий вінок – Тривалий меморіальний фонд імені Софії Андрушків при Стипендійній акції СУА з призначенням для студіюючої молоді в Україні.

Для мене було великою шаною прощати Почесну членку СУА Софію Андрушків у похоронному заведенні “Литвин та Литвин” у Юніоні, Н.Дж., та бути присутньою на похоронних відправах у церкві св. Івана Хрестителя і на цвинтарі св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж., де покійна спочила біля свого чоловіка Осипа Андрушківа.

А. Кравчук.

Прощальне слово виголошене 28 липня 2006 р. Почесною головою СУА Анною Кравчук.

Мені випала велика честь поділитися з вами розповіддю про трудолюбиву та довголітню працю Почесної членки СУА Софії Андрушків у Союзі Українок Америки.

Наша співпраця почалася у 1981 р., коли я перебрала референтуру Суспільної опіки СУА від Теодозії Савицької. На той час Суспільна опіка СУА уже призначала стипендії до Європи (так тоді називали стипендійну допомогу українській молоді в Польщі), а душою цієї акції була Софія Андрушків. Вона віддано та надзвичайно обережно провадила цю працю. Тут слід підкреслити, що 28-й Відділ СУА повністю та з великим довір'ям підтримував її заходи, приєднуючи добродіїв, які фінансували стипендії ще від 1960-х років.

Чому обережно і засекречено? Після Другої світової війни українці в Польщі перебували в дуже важких політичних та економічних обставинах, зокрема, студенти, яким нелегко було вступити на студії.

Будь-яка допомога від українців з Америки була небажана, а то й небезпечна. СУА не міг фігурувати ні в якому разі, а листи до родин стипендіятів писалися від руки, здебільшого польською мовою. 1982 р. цю ділянку праці в комісії СО СУА з підтримкою та довір'ям пані Андрушків перебрала Віра Мицьо.

На Конвенції СУА 1984 р. відокремлено стипендійну допомогу від суспільної опіки СУА та створено окрему референтуру стипендій – стипендійна акція СУА, яка і до сьогоднішнього дня призначає стипендії до Польщі. 1989 р., ще за комуністичного режиму, ми з Вірою Мицьо були у Польщі і мали нагоду особисто познайомитися зі студентами і семінаристами, з якими листувалися Софія Андрушків (“цьоця Зося”) і Ольга Гнатик (“цьоця Оля”). Ми повернулися в піднесеному настрої, поскільки бачили успіхи відданої праці наших попередниць на чолі з панею Софією Андрушків.

Софія Андрушків постійно підкреслювала важливість вищої освіти українських студентів у Польщі, кажучи: “на них ваде відповідальність історично доказати світові про терпіння українців у Польщі в повоєнних часах (Другої світової війни), зокрема на Лемківщині, а нашим обов'язком є їх підтримати не тільки фінансово, але й морально”. Це були святі слова Софії Андрушків, які сповнилися, коли вийшли наукові праці колишніх стипендіятів СУА: наукова праця Мирослава Сича польською мовою, у 1996 р. “ Слава Во Вишніх Богу” авторства о. Богдана Праха, у 1947 р. “1947 – Пропам'ятна книга”, матеріяли зібрані та редаговані Богданом Гуком, та багато інших наукових розвідок, статей, дописів.

Я завжди пам'ятатиму Софію Андрушків як щирю патріотку, віддану нашим справам, яка не жаліла ані зусиль, ані часу для безкорисливої праці на добро української молоді. За цей великий вклад праці Союз Українок Америки нагородив Софію Андрушків званням – Почесна членка СУА у 1990 р.

1998 р. Світовий Конгрес Українців нагородив Стипендійну акцію СУА медаллю св. Володимира Великого за безперервну стипендійну допомогу українській студіючій молоді в українській діаспорі та в Україні, а Софію Андрушків разом з іншими відзначив грамотою.

І тепер я схилию голову перед скромною, спокійною та визначною союзянкою, яка була дороговказом не тільки для мене, а також для моїх наступниць: Люби Більовщук (колишньої референтки стипендій СУА) і Марії Полянської, теперішньої референтки стипендій СУА.

Шляхетне життя Софії Андрушків закінчилося 24 липня 2006 р., але пам'ять про неї житиме у серцях тих, кому вона несла допомогу.

В історії СУА її постать записана золотими буквами. Вічна їй пам'ять.

КОНКУРС ім. ЛЕСІ І ПЕТРА КОВАЛЕВИХ

Покликане журі для Конкурсу ім. Лесі і Петра Ковалевих за 2005 рік – Лариса Онишкевич (голова), Ася Гумецька і Марта Тарнавська – закінчили свою працю.

Журі детально зазнайомилися з 9 надісланими творами 7 авторів (всі з України) і визначили такі місця:

I-ше місце: Василь Ґабор, упорядник – НЕЗНАЙОМА. Антологія української „жіночої” прози та есеїстики другої пол. ХХ – поч. ХХІ ст. (Львів: Піраміда, 2005).

Збірник має 600 ст. Містить прозу таких сучасних письменниць, як Емма Андієвська, Леся Демська, Теодозія Зарівна, Євгенія Кононенко, Софія Майданська, Марія Матіос, Оксана Пахльовська, Людмила Таран. Серед есеїв і літературознавчих статей є тексти Віри Агеєвої, Тамари Гундурової, Оксани Забужко, Марії Зубрицької, Соломії Павличко. Про кожну з 30 авторок є біо-бібліографічні довідки.

II-ге місце: Михайлина Коцюбинська – МОЇ ОБРІЇ, тт. 1 і 2 (Київ: Дух і літера, 2004).

У цих томах зібрано статті, літературні портрети (Івана Світличного. Євгена Сверстюка, Віри Вовк, Зінаїди Ґеник-Березовської, Василя Стуса) і дослідження (про Шевченка, Тичину, Стефаніка, Коцюбинського), що їх авторка писала від 1960 рр.

III-тє місце: Олександр Ірванець – ЛУСКУНЧИК – 2004 (Київ: Альтернативи, 2005).

У збірці є добірка віршів і 6 раніше друкованих п'єс (як „Маленька п'єса про зраду для однієї актриси” чи „Брехун з Литовської площі”) та найновіша з тлом Помаранчевої Революції.

Бажаємо нагородженим дальших успіхів!

Усім, що прислали свої твори, дякуємо за участь у конкурсі й заохочуємо на майбутнє.

Лариса Онишкевич, Ася Гумецька і Марта Тарнавська.

10 жовтня 2006

ВИШНИХА

(ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ ЖІНОЧОЇ ДОЛІ)

Продовження.

Початок у числі за вересень, листопад, грудень.

Покликання актриси не вмирає в душі, так хочеться знову улюбленої роботи. Ця робота знаходиться. 23.12.1937 р. Варвара Олексіївна виїжджає до Рязанської області, бо її запрошено на роботу в Рязанському пересувному театрі, де, з перервою, буде до весни 1944 року. Директором театру був здібний актор і режисер О. С. Забелло. Вони з дружиною дуже цінували актрису, підтримували її не один рік. Театр кочував – спочатку в містечку Сасово, тоді у Скопіні, зрештою його базовим містом став Раненбург, потім Чаплигін. Тут Варвара Олексіївна знову проявляє багатогранні акторські здібності, створюючи низку різнопланових образів. Це і Рашель (Васса Железнова М. Горького), і Ріта Устимович („Как закалялась сталь” М. Островського), Цезаріна в „Тропе шпiona” О. Дюма і леді Мільфорд у трагедії Ф. Шіллера „Коварство и любовь” та ряд інших.

Наприкінці 1939 р. О. Забелло починає роботу на Кольському півострові у театрі м. Кіровська і запрошує до себе відому актрису. В Кіровську застає Варвару Олексіївну фінська війна (дочка залишилася в Раненбурзі закінчувати навчання), а з 1941 р., з початком воєнних дій Великої Вітчизняної війни, театр було ліквідовано. Все літо актриса не працювала, дочку було демобілізовано на будівництво аеродрому під містом, жили на гроші, які отримали при виїзді. Та ще й внутрішній біль „виїдав душу”. З 1937 р. все тендітнішим стає зв'язок із коханим, усе більше листів пропадає, як писав Вишня „в шухлядах „бдительности”*, не доходять посилки, „губляться” телеграми. „У мене одне бажання: щоб не впасти в розпач, щоб не кинула тебе енергія, щоб і далі ти стоїчно боролась за життя, за краще для нас з тобою й для дітей наших майбутнє”, – намагається підтримати дружину Павло Михайлович улітку 1937 року, а слідом за цим змушений сповістити, що йому заборонено будь-яке листування. Так почалася повна ізоля-

* *Бдительности – чуйности.*

ція. З початку 1938-го довгі 5 років вони жодного разу не змогли встановити зв'язок. Хоч би куди і які запити посилала дружина – у відповідь глухе, вороже мовчання. А тут 1941-й грянув: що можна було дізнатися, коли й самих покоїло, як осінні листки?!

Восени 1941 р. В. Маслюченко з дочкою евакуювали з Кіровська.

Посміх крізь сльози і сьогодні викликають спогади Марії Михайлівни Євтушенко (дочки Варвари Олексіївни) про ту поїздку, щоправда, сліз – більше. З Кіровська всіх евакуйованих транспортували в бухту Кандалакша. Там розбили на групи, а всі документи були на руках керівників. У бухті посадили на вантажний пароплав „Родина” і повезли до Архангельська. Там Варвара Олексіївна хотіла було залишитися, але нікого з пасажирів навіть не відпустили на берег, на воді пересадили на річковий пароплав і повезли у верхів'я Північної Двіни. Невеселими на цьому шляху були зустрічі на зупинках із молодими патріотами Литви, Латвії, що, заслани в ті краї, намагалися почути хоч якісь новини. Потім „на перекладних” поїздом, пароплавом, хтозна-як – ледве добралися наші мандрівники до Саратова, звідки їх пароплавом повезли по Волзі в містечко Карлмаркштадт (одне з німецьких поселень Поволжя). Там дали розподіл у якийсь радгосп, оселили в пустій хаті, з якої вже вислали німців, і „дали роботу”. Варвару Олексіївну призначили завптахофермою **, а дочку – пташницею. На фермі новоспечені колгоспниці знайшли одне яйце, а в хаті двох напівживих курчат. Все...зварили і з'їли!... На другий день „відкріпилися” і пустилися у зворотній шлях на Саратов, а звідти на Раненбург. Майже півтора місяці жадливих поневірянь (вокзали, черги в касах, ночівлі в залах), доки добилися туди, де все ж таки були знайомі й можна було якось пережити роки воєнного лихоліття.

У Раненбурзі згуртувалися евакуаційні актори, які й стали ядром новоствореного театру. Варвару Олексіївну прийняли з радістю, дочка деякий час також працювала (помічником костюмера). Дуже швидко театр став прифронтовим (бої йшли в 15 км від міста) і все літо 1942 р. обслуговував воєнні частини.

Продовження нас стор. 30.

** *Завптахофермою – завідувача пташинною фермою.*

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXIII

JANUARY 2007

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

From the Desk of the President

Ambassador Oleh Shamshur, UNWLA President Iryna Kurowyckyj, and Mrs. Alla Leshko during Ukrainian Museum's 30th anniversary luncheon

In this first issue of *Our Life* magazine for 2007, I would like to share with readers some news about a wonderful event that occurred at the end of November 2006: The Ukrainian Museum in New York celebrated its 30th anniversary. The event, held at the Essex House, was an elegant affair attended by many supporters of the Museum. Among the guests were representatives of the Ukrainian National Women's League of America, which founded the Ukrainian Museum many decades ago.

In his opening remarks, Master of Ceremonies, Orest Temnyckyj, greeted those attending, spoke of the importance of the Ukrainian Museum as a cultural institution, and also recognized the UNWLA for its significant contributions to the history of the Museum. His remarks about our organization are worth citing: "Of course, the Museum does a great job in promoting Ukrainian culture on the international arena in the city of New York. This Museum – was the idea of our soyuzanky, our wives, our mothers. For this I bow to you. I would like all the UNWLA members present here today to stand so we can acknowledge your presence. Soyuzanky worked very hard and still do for our museum. You are wonderful women, you are an example worth following; you are guardians of our culture. Thank you! God give you health!"

It was wonderful to hear such words of appreciation from a young man, whose expressions of admiration for our work were echoed by other individuals affiliated with the Ukrainian Museum, by representatives of the government of Ukraine, and by other distinguished guests and speakers. For our membership, which has worked so diligently to contribute to the success of the museum, these accolades were a heartwarming tribute for a job well done.

The President of the Museum Board, Olga Hnateyko, also expressed her gratitude to the UNWLA for founding the Museum and supporting it financially. She also thanked UNWLA members for donating time to

assist the Museum staff in numerous ways. She spoke briefly about the early history of the Ukrainian Museum, which started when the UNWLA purchased two floors of a building on New York's Second Avenue to house a small collection of artifacts collected through the years and purchased for the World's Fair in Chicago 1933. Ms. Hnateyko noted that the organization renovated the premises to suit the needs of a museum worthy of representing Ukraine's artistic heritage and that the Ukrainian Museum officially opened in 1976 with a noteworthy exhibit of 800 of the most beautiful artifacts from all parts of Ukraine. In due course, she added, the UNWLA presented the Ukrainian Museum to the Ukrainian community at large, collecting a nominal rent of \$2 per year for the space occupied by the Museum for the next 28 years.

The keynote speaker of at the 30th anniversary celebration was Ukraine's Ambassador to the United States, His Excellency Oleh Shamshur. In his remarks, the ambassador underscored the hard work of the Ukrainian National Women' League of America in founding and supporting the Ukrainian Museum.

Ms. Hnateyko, the current president of the Ukrainian Museum's Board of Directors, and former Board President, Professor Ivan Luchechko, presented the Ukrainian National Women's League of America with a plaque commemorating 30 years of service to the Museum. The plaque, accepted by UNWLA President Iryna Kurowyckyj, is inscribed with the following words: "In celebration of the 30th anniversary of Ukrainian Museum in New York, the Board of Directors presents this plaque to the UNWLA for founding the Ukrainian Museum and sincerely thanks the members of UNWLA for many years of work and financial support."

In my capacity as UNWLA President, I then greeted those who had gathered for this momentous event on behalf of the organization, thanking the speakers for their kind words of appreciation for the work done by our members, and acknowledging the contributions of our predecessors. "I accept this plaque in the name of the women who are no longer with us, women who had the vision and desire to create a museum that would be the home of Ukrainian culture and would preserve Ukraine's arts and crafts for future generations. At this point, I must mention a woman without whose insistent determination we would not be celebrating this anniversary—Ivanna Rozhankowska. We must honor Mrs. Rozhankowska because she was, in every way, a mover and shaker whose energy and vision helped shape the future of the Ukrainian Museum that we are celebrating today. We must also honor the first Board of Directors President, Aleksandra Riznyk, who paved the way for others by her exceptional administrative talents. Under the administration of her current successor, Olga Hnateyko, the Ukrainian Museum celebrates its 30th anniversary; the small collection of artifacts has become a world-class collection of artworks that are now housed in a spacious and modern new building. It gives me great pride that the woman who started this work was a UNWLA member and it gives me great pleasure to add that the woman who is now working to expand on the vision of our predecessors is also a UNWLA member."

In concluding my remarks, I also acknowledged the generosity of the Ukrainian community whose contributions throughout the years have made it possible for the Ukrainian Museum to grow and flourish.

For readers unfamiliar with the background of the museum, I would like to provide some information that was previously published in the pages of *Our Life* magazine in January 1976. The article, written by Maria Barahura, appeared on page 19 of the issue, and is cited below:

"In 1934, the UNWLA got an office space and in it housed some of the artifacts. Later, in 1953, it purchased a house in Philadelphia and moved the artifacts to this facility. From there the artifacts were moved to the Ukrainian Institute of America and a museum was established called Museum of National Creativity. The collection was housed there until 1973.

On January 15, 1973 the Ukrainian Institute of America sent a letter to the UNWLA, stating the UNWLA had three months to remove its belongings. The members were very saddened by the news and the attitude of some of the members of Board of Directors of the Institute, but they got their act together and moved on with their work. The Ukrainian treasure was once again moved to Philadelphia and then to the new building of the Ukrainian National Association in Jersey City, New Jersey, cleaned and stored in boxes to wait for better days. From the perspective of time, it turned out for the better of the museum. Look where we are today.

The UNWLA bought two floors of a building on Second Avenue in NYC in partnership with UCCA in 1974. The XVII UNWLA Convention elected Ivanna Rozhankowska as President of the organization. A

decision was made to hold a fundraiser for funding of the cost of the building and renovation for the use of the museum. From our archives we learn that the whole project cost \$150,000. On December 17, 1976, the museum received a temporary charter and on October 2, 1982, it received an Absolute Charter from the Department of the Arts and Education of the State of New York. The museum was incorporated as a separate entity under the name of Ukrainian Museum. Branches and the Regional Council of New York donated \$15,000 towards the purchase price of the second floor of the building in honor of the 30th anniversary celebration of the New York Regional Council. On June 17, 1977, the first annual meeting of the Ukrainian Museum Board was held, during which Aleksandra Riznyk was elected president of the Board of Directors. The constitution and the by-laws were voted on, and a consensus was reached that the UNWLA would have a 51% share of the Board membership.

The Ukrainian Museum has a long and interesting history; I have given you a glimpse of what I gathered from some of the documents in our archives. International visitors are fascinated by our museum, so is the American public. That is why we have to donate the needed funds and time to keep the museum working.

Your duty is to inform the public about the wonderful exhibits in this institution. It is an unduplicated treasure of Ukraine and Ukrainians living in the USA. Be proud of it and support it.”

WELCOMING THE NEW YEAR WITH A NEW LOOK ON LIFE

by Ihor Magun, M..D., F.A.C.P.

The first day of January is always anticipated with a certain amount of fanfare. It marks the beginning of a new calendar year. A time when we "wipe our slate clean" and make a concerted effort to make some improvement in our lives. This is precisely the time to capture your attention and enthusiasm and fulfill a resolution for a better outlook on your life.

A balanced and healthy life is a natural part of human instinct. It is a state we strive to achieve, but we often fall short of our goals because the flip side of human instinct is not always as positive. Without meaning to, we constantly bombard ourselves with negative thoughts and notions that conceal who we really are. These negative thoughts block personal potential and indirectly block positive perceptions about ourselves. We need to "see through" these notions and rise above them. We must be true to ourselves and resolve to ward off the negative.

One of the most common New Year's resolutions is to take better care of our health, to eat correctly, and to start a regular exercise routine. Most people believe they "have to" take better care of themselves. This "have to" attitude actually blocks achievement because things you "have to do"

are seldom approached with a good frame of mind. They are seen as obligations rather than desire, duties that are neither pleasant nor fun. It is because of this mindset that so many people fail to keep New Year's resolutions and just give up.

Keeping good resolutions alive and vibrant begins with changing your mindset. Instead of seeing the resolution as a burden, see it as an affirmation of yourself. Instead of viewing resolution activities as a "have to," view them as something you are doing out of a sense of love and appreciation for yourself. From this perspective, the activity becomes a natural desire. This way of thinking says, "I am important and worth the effort."

Try it, but be honest about it. Pay attention to what your body needs and keep negative thoughts at bay. A balanced, more healthy life can be yours in the New Year if you change your outlook. In fact, the new outlook may change your life for good. Use your new found energy and enthusiasm to have a more full and productive life. Become passionate about the things you love and, most of all, nurture this desire. It is a validation of who you are and a resolution that says, "I like myself and I deserve to be happy and healthy."

Branch 88 Hosts Exhibit of Three Generations of Sayenkos to Benefit Children in Ukraine

by Petrusia Sawchak

Branch 88 President Christine Shwed introducing the artists and their works

From December 1 through December 3, 2006, a unique exhibit of straw mosaics, tapestries, batiks on silk, gouaches, and mixed media was presented by Branch 88, Philadelphia Regional Council, of the Ukrainian National Women's League of America. Hosted in the Dr. A. Chernyk Gallery at the Ukrainian Educational and Cultural Center (UECC) in Jenkintown, Pennsylvania, the exhibit featured the works of three generations of the Sayenko family from Ukraine and included a total of sixty works by the renowned artist Oleksander Sayenko, (now deceased), his daughter Nina, and granddaughter Lesya Sayenko Maydanets. Christine Shwed, president of Branch 88 of UNWLA and Chair of the UNWLA's Education Committee, opened the exhibit during the reception held on Friday, December 1, and introduced the artists and their work.

The Sayenkos' art is rooted in traditional Ukrainian folk art, but it transcends this sphere to encompass symbolism and abstractions found in more avant-garde themes. An abundance of rich brilliant color and texture of the tapestries and batiks on display aroused both the visual and tactile senses. The artwork is a family tradition that has evolved across generations to produce individual nuances in style.

As curator Nina Velihotska commented in the exhibit catalogue, "As in folk art, the works of

Nina Sayenko carry the symbolism, sorcery, and their own musical and soulful key. At the same time, they are alive and seem to have their own flesh and blood. The individuality of the works by this artist shows both in the subtle perception of color and in the perfection of form whether it is the composition of pictures inlaid with straw or tapestry."

Lesya Maydanets works primarily on tapestries and textile paintings and instills in them her philosophical view of folk art based on her interpretation of Ukrainian history. According to Ms. Velihotska, "A new breed of artist is emerging today, particularly among the young ones—that of a 'polystylist.' Lesya Maydanets' works represent this tendency with its lyrical abstractions, neofolkloric and sensual images to mention a few."

The UNWLA, founded in 1925, is committed to humanitarian, charitable and cultural programs both in the United States and around the world. The bulk of the proceeds from the art exhibit will be used to support the UNWLA's "A Child-Friendly Waiting Room Project" for the new Children's Hospital being built in Kyiv to help children in Ukraine, many of whom were born critically deformed or with serious medical problems as a direct result of the Chornobyl nuclear catastrophe that occurred in April 1986. This project will hopefully bring a little happiness to those children

Nina Sayenko and Lesya Sayenko Maydanets

entering the new hospital in Kyiv for treatments and make the entire experience less traumatic for them.

The UNWLA's project is very near and dear to the heart of the artists who are the founders of the Art Academy for Speech and Hearing Impaired Children, also in Kyiv, Ukraine. A portion of the proceeds from the three-day exhibit have been allocated to benefit their academy.

In connection with the exhibit, master classes in straw mosaics, weaving, and batik on silk were held on Saturday, December 2, and many

students from the Ukrainian Heritage School, which is housed in the UECC, took advantage of them to learn about these techniques.

Author Petrusia Sawchak is Press Chair of UNWLA Branch 88. She was the first woman to be elected president of the Ukrainian Educational and Cultural Center and currently holds the position of vice president. The UECC serves the Ukrainian American community of metropolitan and suburban Philadelphia.

At A Fortune Teller's

Tell me my fortune, gypsy, Tsora, so dark of brow!
Shall I see days yet happy? Shall I have wealth enow?
Slowly the gypsy answers; deep in his hand she peers:
"You will be poor dear fellow, seven distressful years."
Seven? I could endure it. But what will then befall?
"Nothing but habit, brother, helping you bear it all."

(Ivan Franko. Translation from C.H. Andrusyshyn and Watson Kirkconnell,
The Ukrainian Poets)

Kovaliv Award for Literature (2005)

Since 1967, the UNWLA has been awarding an annual merit-based prize for literary works with a Ukrainian theme. The selection process for the Kovaliv Award for Literature, which is supported by the Lesia and Petro Kovaliv Fund, is coordinated by the UNWLA's Vice President for Culture. Prize winners are chosen by an independent jury, which evaluates submissions for content and additional criteria.

In selecting Kovaliv Award recipients for 2005, an independent jury consisting of Larissa Onyshkevych, Assya Humesky, and Marta Tarnawsky considered nine works by seven authors (all from Ukraine). After exhaustive deliberations on the merits of each submission, the jurors selected three works and notified the current UNWLA Vice President for Culture, Sophia Hewryk, of their decision.

Third place was awarded to Oleksandr Irvanets' for his work *Luskunchyk* (published in Kyiv by Alternatyva, 2005), a collection a poetry and six plays, including one based on the Orange Revolution. Second place was awarded to Mykhailyna Kotsiubyns'ka for *Moi Obroii* (published in Kyiv by Dukh i Litera, 2004), a collection of literary portraits and literary criticism on the works of various authors and poets.

The first place award recipient for 2005 was Vasyl Gabor, editor of an anthology of contemporary Ukrainian women writers. Entitled *Neznaioma*, the anthology was published in Lviv. The following review of Mr. Gabor's work was written by **Marta Tarnawsky** and was previously published in *World Literature Today* (volume 80, No. 6, Nov-Dec 2006, pages 78-79). It is reprinted here with permission of the author and *World Literature Today*.

Vasyl Gabor's *Neznaioma*

Neznaioma: Antolohiia ukrains'koi "zhinochoi" prozy ta eseistyky druhoi pol. XX-poch. XXI st.
Vasyl Gabor, ed. Lviv, Ukraine. Piramida 2005 (released 2006). 597 pages. ISBN 966-8522-42-7.

A reader interested in contemporary Ukrainian literature would be well advised to consult, as a first step, the two anthologies of Ukrainian prose and literary essays edited by Vasyl Gabor. The first one—issued in 2002 under the title *Pryvatna kolektsiia*—presented forty Ukrainian authors, all relatively young and still creative. The second—issued recently under the title *Neznaioma*—presents thirty authors, all of them women.

Gabor admits that it was not his custom to divide literary prose by gender—the writing, he says, is either good or bad, not male or female. He was, however, stung by criticism that his first collection included only four women, especially at a time when women hold such prominent places in contemporary Ukrainian literature. He began to collect and to read critically the writings of the younger generation of Ukrainian women and came to the conclusion that some of them are more talented than their contemporary male colleagues. For his second anthology, he selected works that pro-

vide a deep insight into a woman's internal world and outlook.

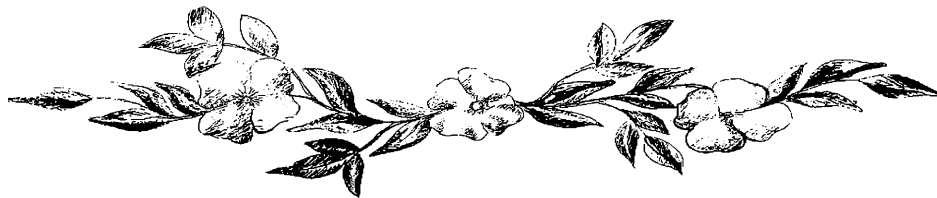
Three characteristics make Gabor's anthologies especially noteworthy and important: (1) they present a new literary generation of independent post-Soviet Ukraine; (2) they contain both short stories and literary essays; and (3) they are supplemented by extensive biobibliographical notes that direct the reader to other published writings of an author, to critical reviews of an author's work, and—something of special interest to a Western reader—to translations of an author's work into foreign languages.

Gabor's laconic and succinct characteristics of the writers in the anthology provide an insight into his tastes and criteria of selection. Emma Andiiivs'ka is one of the very few older writers included (she was born in 1931), but she has lived most of her life in exile, and her work became accessible to readers in Ukraine only after the collapse of the Soviet Union. She is characterized by

Gabor as “a master of small surrealistic prose,” and her work “Jalapita” (Jalapita, the name of the hero, according to the author, is derived from the Sanskrit word meaning “one who lives in water”) is described as a piece where “the mystery of human existence is encoded in the author’s fantasy, phantasmagoria, dreamlike visions, profound philosophy and irony—all of which can only be felt on the subconscious level.” Tamara Hundorova, a literary scholar, is characterized by Gabor as one who attempts to eliminate the stereotypes and overused patterns of traditional literary interpretation and who is especially interested in Ukrainian modernisms and postmodernisms; another literary scholar, Mariia Zubrytska, according to Gabor, concentrates on phenomenological criticism, deconstructive strategies, and interdisciplinary contexts. In the stories of Ievheniia Kononenko, Gabor finds ease and freedom of writing, dynamism, and internal nobility. Mariia Matios, says Gabor, favors more traditional forms, but her works display richness of language,

psychological tension, and dramatic plots. It is obvious from these selections and these comments that Gabor is not likely to include in his anthologies works written in the styles of socialist realism or nationalist realism.

Neznaioma is arranged not by chronology or by genre, but in a simple alphabetical order by author. Thirty authors—even if selected by such a literary gourmet as Vasyl Gabor—cannot possibly be on the same high artistic and intellectual level. Readers of different tastes will select the material to their liking. I, for one, was left with an impression that except for Emma Andiiiev’ska, young Ukrainian prose is still struggling to find its own place in the canon of Ukrainian literature, but the feminist literary critics—such as Vira Aheieva, Tamara Hundorova, Oksana Zabuzhko, Mariia Zubrytska, and Solomiia Pavlychko—have already made an important, original contribution to Ukrainian literary scholarship.

UNWLA, Inc. Scholarship Program 40th Anniversary (1967-2007)

UNWLA Branch 98 of Holmdel/Middletown, New Jersey, is pleased to announce that it has donated one thousand dollars (\$1,000) to the UNWLA Scholarship/Children-Student Sponsorship Program on the occasion of its 40th Anniversary of continuous activity. This donation has been made possible through active fundraising efforts of Branch 98 members, and we thank everyone who supported our cause.

On behalf of our membership, we congratulate the Scholarship Program, headed by Branch 98 member Maria Polanskyj, on its remarkable success these many years. We also thank the members of the UNWLA Scholarship Program Committee: Anna Krawczuk, M. Orysia Jacus, Luba Bilowchtchuk, and Dr. Daria Nowakiwsky Lissy for their volunteerism and hard work.

Supporting Ukrainian youth in the Ukrainian Diaspora and in Ukraine who strive to achieve educational goals is a most worthwhile and noble endeavor, and we extend our congratulations to all the sponsors and benefactors as well.

With best wishes for continued success.

Victoria Mischenko, President

Irena Krawczuk, Secretary

Preventing and Resolving Identity Theft

We've all heard horror stories about fraud and identity theft committed on unsuspecting victims by thieves stealing a name, address, Social Security number, or credit card. Below are some useful tips for protecting yourself and resolving problems if you are victimized.

1. Do not sign the back of your credit cards. Instead, write "PHOTO ID REQUIRED."
2. When you are writing checks to pay on your credit card accounts, DO NOT put the complete account number on the "For" line. Instead, just put the last four numbers. The credit card company knows the rest of the number, and anyone who might be handling your check as it passes through all the check processing channels won't have access to it.
3. NEVER have your Social Security number printed on your checks.
4. NEVER put your telephone number on your checks. If you have a P.O. Box, use that instead of your home address. If you do not have a P.O. Box, use your work address.
5. PHOTOCOPY the contents of your wallet, making certain to copy both sides of each license, credit card, etc. Keep the copies in a safe place and you will know what you had in your wallet and all of the account numbers and phone numbers you need to take action. Carry a photocopy of your passport when traveling either here or abroad.
6. If your credit card is stolen or lost, INFORM THE CREDIT COMPANY immediately. Ask

that your account be closed. The key is having the toll free numbers and your card numbers handy so you know whom to call.

7. File A POLICE REPORT immediately in the jurisdiction where your credit cards or other personal information were stolen. This proves to credit providers you were diligent and is a first step to ensure that any investigation (if there is one) is based on immediate documentation.
8. MOST IMPORTANT: Call the 3 national credit reporting organizations immediately to place a fraud alert on your name. Also call the Social Security fraud line number. The alert ensures that any company that checks your credit knows your information was stolen. The company must contact you by telephone to authorize new credit.

Below is a list of important contact numbers in the event your credit cards, Social Security card, or similar important documents are stolen:

Equifax: 1-800-525-6285

Experian (formerly TRW): 1-888-397-3742

Trans Union: 1-800-680-7289

Social Security Administration (fraud line):
1-800-269-0271

This timely advice was contributed by Orysia Nazar Zynycz, Treasurer of UNWLA Branch 56 in Florida and former Social Services Chair. As Certified Employee Benefits Specialist (CEBS), her field of expertise was individual and group insurance and retirement plans. Now retired, Mrs. Zynycz remains interested in how these and related issues impact the lives of others, both in her community and in the UNWLA.

*Happy
New Year!*

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

Український Музей у Нью Йорку.

Шановні!

З новим 2007 роком бажаю поділитися приємною подією, яка відбулася у нашій громаді – при кінці 2006 р. Українському Музеєві в Нью-Йорку сповнилося 30 років від заснування. Цей важливий ювілей Музей відсвяткував наприкінці листопада бенкетом в елегантному готелю “Essex House”.

Це була небувала імпреза під кожним оглядом. СУА заснував цю інституцію, і на цьому бенкеті висловлено признання та подяку Союзові Українок Америки.

Починаючи від перших слів ведучого святом Ореста Темницького, який, відкриваючи бенкет, висловив вдячність СУА, подаю уривок з його промови: “Ясно, що Музей прекрасно виконує свою мету – освітлювати українську культуру на світовій арені міста Нью-Йорку. А цей Музей – ідея наших союзниць, наших жінок, наших матерів. За це я хочу Вам уклонитися. Я попрошу, щоб усі союзницки встали... Ви і Ваші співсоюзницки, що так тяжко працювали і далі працюєте для нашого Музею, Ви є тим чудовим прикладом, що жінка, – берегиня української культури. Дай, Боже, Вам здоров’я!”

Надзвичайно було приємно почути теплі слова признання від молодої людини.

Гарно у своєму слові висловила вдячність союзницкам за створення цієї інституції та довголітню добровільну працю й фінансову допомогу голова Управи Українського Музею Ольга Гнатейко (членка СУА). Вона розказувала, як СУА закупив два поверхи будинку на Другій Авеню, переробив на потреби музею та колекцію, яку збирав роками та додатково закупив на Світовій виставці в Чикаго у 1933 р. Упродовж багатьох років СУА доповнював цю колекцію, і вона дійшла до 800 експонатів – найкращих зразків українського мистецтва із кожної частини України, а у 1976 р. заснував Український Музей в Нью-Йорку і передав його громаді. Упродовж 28 років, незважаючи на те, що СУА передав Музей громаді, символічна заплата за перебування в будинку СУА була лише 2 дол. річно (за двоповерхове приміщення).

Головний промовець цього свята посол України в США д-р Олег Шамшур у своїй промові підкреслив кропітку, довготривалу й жертвовну працю Союзу Українок Америки як засновників Музею.

Голова Управи Українського Музею Ольга Гнатейко та колишній голова проф. Іван Лучечко вручили пропам'ятну дошку СУА, яку прийняла діюча голова СУА Ірина Куровицька. На ній випи-сано таке:

**“З НАГОДИ 30-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ В НЬЮ-ЙОРКУ
УПРАВА МУЗЕЮ ВІДЗНАЧАЄ**

**Союз Українок Америки за заснування Українського Музею
та складає щиру подяку членам СУА за довголітню співпрацю і фінансову підтримку“**

У своєму слові голова СУА привітала присутніх і сказала, що приймає це признання в імені тих, які вже не з нами, а мали візію та бажання створити Український Музей, що має стати джерелом української культури і мистецтва в метрополії світу. Не можу не згадати св. п. Іванну Рожанковську, яка була промотором цього великого діла. Сміливо можна сказати, що без її інтенсивної та наполегливої праці сьогодні цього торжества не було б. Волю згадати першу голову Українського Музею Александрю Різник, яка показала шлях до дальшої праці. У тридцяті річницю Українського Музею голова Управи – Оля Гнатейко, обидві голови – союзнянки: одна починала, а друга довела до завершення будову цієї інституції.

Союз Українок Америки заснував Музей і передав його громаді, тому дякую шановним приятелям за щедрі дари для цієї інституції.

Гратулюю голові, директорові та хвальній Управі за гарно виконане діло.

Многая літа Українському Музеєві!

Це було велике торжество не лише для Музею, але і для всіх, що своєю корисною працею, своїми жертвами впродовж років додавали цеглинки до розбудови цієї цінної інституції. Від цілої організації СУА дякую Управі Українського Музею за їхнє велике признання.

Тепер дещо з історії Українського Музею. У записках Марії Барагури в журналі „Наше Життя” (січень, 1976 р., 19 ст.) подано, що у 1934 р. СУА придбав домівку, де примістив не лише канцелярії, а й зразки народного мистецтва, що стали початком сьогоднішньої музейної збірки. У 1953 р. закуплено дім СУА у Філядельфії, де приміщено музейну збірку, відтак ця збірка перейшла до Українського Інституту Америки, де створено Музей Народної Творчости, який приміщувався до 1973 р.”

15 січня 1973 р. Український Інститут Америки вислав СУА письмове попередження з 3-місячним реченцем. СУА, свідомий цієї великої кривди, яку заподіяв Інститут, не впав на душі, а зібрав усі свої сили на розбудову нового приміщення для дорогоцінних експонатів. Можливо, що ця подія була корисна для Музею з перспективи часу. Національні скарби було перенесено знову до Філядельфії, відтак вони перейшли до тимчасового пристановища в просторій кімнаті будівлі Українського Народного Союзу в Джерзі Сіті, де відновляли їх та складали до пачок, щоб чекали свого нового приміщення.

СУА закупив дім у Нью-Йорку разом з УККА у 1974 р. XVII Конвенція СУА ухвалила започаткувати збирання фондів на сплату будинку та ремонт і влаштування в тому приміщенні музею. Кошти купівлі та улаштування музею виносили 150,000 дол. У 1975 р. головою СУА стала Іванна Рожанковська, яка разом із Екзекутивною розпочала підготовку до відкриття музею. 17 грудня 1976 р. музей отримав тимчасовий статус, а 2 жовтня 1982 р – так зв. “Абсолют Чартер” від департаменту освіти штату Нью-Йорк і був зареєстрований як незалежна корпорація під офіційною назвою “The Ukrainian Museum”.

Відбулося посвячення і офіційне відкриття Українського Музею. На двох поверхах приміщено збірку в домі СУА, щоб Музей нормально діяв і поступово розвивався, а це вимагало поважних і постійних фінансових засобів. Збірка, яка розпочалася, сплачувала борг дому СУА й кошти ремонту, але повинна була покрити і свої власні специфічні потреби. Відділи Округи Нью-Йорк одногосно схвалили передати власний фонд у формі уділу на закуп будинку з нагоди 30-ліття Округи Нью-Йорк.

17 червня 1977 р. на основуючих Загальних зборах Музею схвалено Статут та обрано першу Управу під головуванням Олександри Різник (членки СУА). Схвалено Статут, який забезпечує для СУА 51 відсотків членів кожночасної управи Музею.

Радісних різдвяних свят
та щасливого Нового Року,
багато Божих ласк, міцного здоров'я
та успіхів у житті
бажаю рідним і приятелям
у США, Аргентині, Швеції та в Україні!
Ольга Тритяк

*Ліворуч: голова Управи
Українського Музею
Ольга Гнатейко,
попередній голова
Управи Українського
Музею Іван Лучечко,
голова СУА Ірина
Куровицька.*

Музей має багату історію, я подала декілька фактів із записів, знайдених на сторінках журналу „Нашого Життя”, та документів, які перебувають в архівах СУА.

Українським Музеєм захоплюються іноземці, американці, тому підтримаймо всі почини Управи та дирекції Музею фінансово та морально, потреб є багато. Тож даруйте добровільну працю для Музею.

Музей – це скарб нашої культури в Америці, неповторний здобуток. Вашим завданням є розповсюджувати у своєму довіллі відомості про чудові виставки, щоб Український Музей у Нью-Йорку мав якнайбільше відвідувачів.

***Щиро дякуємо нашим великодушним жертводавцям,
які спонзорують (500 дол.) кольорові обкладинки “Нашого Життя”.
Їхні привіти поміщуємо на першій сторінці журналу.***

Екзекутива Союзу Українок Америки.

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

*Зліва: Ірена Рудницька, Анна Максимович, д-р Людмила Качмар,
Людмила Чайківська і д-р Леонід Рудницький.*

ГЕЙ, У ЛУЗІ ЧЕРВОНА КАЛИНА...

22 жовтня 2006 р. 43-й Відділ СУА ім. Олени Пчілки, Округу Філядельфія, влаштував небувалу зустріч – презентацію книжки “Іван Теодор Рудницький – життя на тлі історії”.

На презентацію прибула зі Львова авторка д-р Людмила Качмар. Вона – кандидат історичних наук, доктор філософії, автор понад 20 наукових праць, досліджує проблеми української політичної еміграції ХХ ст. Скромна, гідна уваги, безпритензійна, молода людина.

Завдяки заступниці голови 43-го Відділу мисткині Зоряні Сохацькій в Українському Освітньо-Культурному Центрі в галерії ім. д-ра Олександра Черника витав осінній настрій. На головній стіні – картина храму св. Юра. На столику, накритому вишиваною серветкою, розкішна китиця калини пригорнула світлину сотника УГА д-ра Івана Теодора Рудницького, а на столиках, при яких сиділи старші союзнянки й гості, також були у вазочках китички калини.

При вступі – фінансова референтка Відділу Анна Суха і секретарка Стефанія Григорчук. Гості вписуються у книжечку на спогад авторці. Заля заповнилася зацікавленою пуб-

лікою. Голова 43-го Відділу Анна Максимович відкрила імпрезу віршем Романа Купчинського

*Пожовкле листя, сіре небо,
Осінній вітер, листопад.
Ох, скільки споминів далеких
До нас вертається назад!..*

Проказавши три строфи вірша, додала: “Нехай ця скромна зустріч буде нев’янучою китицею калини на стрілецьку могилу сотника Івана Теодора Рудницького далеко від рідної землі”.

Голова Відділу привітала гостю з України і передала провід імпрезовій референтці Людмилі Чайківській. Уміло і з дотепом імпрезова представила голову Осередку НТШ у Філядельфії д-ра Ярослава Заліпського. Д-р Заліпський щиро привітав авторку, всіх учасників програми, родину подружжя Рудницьких і присутніх. Попросила до слова редактора часопису “Америка” м-ра Осипа Рожка, який, розказуючи короткий зміст книжки, провів присутніх дорогою життя заслуженої людини, сотника УГА д-ра Івана Теодора Рудницького.

Закінчення на стор. 29.

40-ліття 91-го ВІДДІЛУ ім. Олени Кисілевської СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Членки 91-го Відділу СУА під час молитви на святкуванні 40-ліття заснування Відділу.

8 жовтня 2006 р. 91-й Відділ СУА ім. Олени Кисілевської в Бетлегемі, Округи Філядельфії, відсвяткував своє 40-ліття. Святкування почалося Службою Божою в церкві св. Йосафата в Бетлегемі за членок Відділу, які відійшли у вічність, а святковий обід відбувся в Лігайтоні на Оселі ім. Олега Ольжича в святково прибраній залі, про що подбала наша приятелька Дуся Подоляк. На головному місці пишалася емблема СУА і гасло XXVII Конвенції “Здобутки літ минулих внесемо в майбуття”. По боках на двох столиках, прикрашених вишивками, було вміщено портрет патронки Відділу, свічку, список членок, які відійшли від нас та дві китиці червоних троянд, на стінах розвішано таблиці з фотографіями з діяльності Відділу.

Гостей вітали дві членки, пришпилюючи паням квітки соняшника.

Голова Відділу Оксана Кіпа розпочала свято привітанням виховної референтки Головної Управи СУА Христі Швед, голови Філядельфійської Округи Христини Хомин-Іжак, членок Окружної Управи, голів Відділів і керівників місцевих організацій, гостей і членок Відділу та запросила до ведення програми культурно-освітню референтку Олю Цегельську.

Проведенням молитви СУА в оточенні членок і заспіванням спільно нашого гімну ведуча почала офіційну частину свята. Для вшанування пам'яті членок нашого Відділу ведуча попросила заступницю голови Відділу Надю Цегельську засвітити символічну свічку та прочитати їхні прізвища. Однохвилинною мовчанкою присутні вшанували їхню пам'ять.

Про 40-літню діяльність Відділу розказала Оля Цегельська. Головним завданням Відділу було зберегти національну свідомість молодого покоління, поширювати знання про Україну серед чужого середовища, помагати родинам у Бразилії, Польщі, Україні. Для наших дітей організували школу українознавства, яку Відділ провадив упродовж десятих років, та танцювальну групу під проводом М. Лаврика, учня і інструктора школи народних танців В. Аврамка.

Для поширення знання про Україну наві'язали контакти з конгресменами, влаштовували виставки народного мистецтва в університетах і школах, провадили курси писання писанок, брали участь в міжнародних фестивалях із продажем харчів і мистецьких виробів.

Референтури суспільної опіки і стипендій

дбали про допомогу незабезпеченим родинам і студентам. Для придбання фондів влаштовували базари, сніданки, продажі печива та льотерії. Історія Відділу віддзеркалює довгий і нелегкий шлях, який залишив незатертий слід на терені Лігай Велей.

Про нашу патронку, її життя, творчість і працю для українського жіноцтва розказала Богданна Михайлів.

Після смачного обіду, який приготували пані з Оселі під наглядом Уляни Процюк, вітали Відділ із ювілеєм від ГУ СУА Христина Швед, яка прочитала привіт від голови СУА Ірини Куровицької і передала дарунок – нововидану брошуру про нашу організацію. Зі святом Відділ вітали голова Округи Філядельфії Христина Хомин-Іжак, голова 90-го Відділу СУА у Філядельфії Надя Петрик, представниця 59-го Відділу у Балтиморі Оксана Коропецька та чотири учениці нашої школи – Реня Цюк, Надя Кид, Оля Новаківська і Ляля Цегельська. Опісля ведуча прочитала привіти від 43-го, 52-го і 54-го

Відділів, від наших колишніх членок Ольги Тритяк і Уляни Глинської та від 4-го Відділу жінок ООЧСУ Євгенії Морковчук.

Несподіванкою свята було нагородження грамотами колишніх голів Відділу, про які подбала заступниця голови. Грамоти отримали Оксана Кіпа, Оля Цегельська, Надя Цегельська, Марта Федорів, Марта Корчева, Олександра Кіндрачук, Богданна Михайлів та помертно признані грамоти співзасновниці і першій голові Анні Ганас та Ірені Бачинській, які зі зворушенням прийняли їхні дочки.

Гарна соняшна погода серед мальовничого осіннього краєвиду, тепла родинна атмосфера, усмішки задоволених облич та барвисті вишивки на одягах союзнок спричинилися до успіху цього свята, яке закінчили голосними оплесками та многолітствієм із подякою всім присутнім.

Прибуток від нашого свята призначили на цілі СУА.

Ольга Цегельська
культосвітня референтка Відділу.

ШОВКОВОЮ НИТКОЮ ПО ПОЛОТНІ

Імпреза “Шовковою ниткою по полотні”, влаштована 28 жовтня 2006 р. 56-м Відділом СУА в Норт-Порті, Фл., залишиться довго в пам’яті присутніх глядачів.

Легка погода флоридської осені додавала сили і енергії відбуту смачний “королівський” полуденок із показом застосування української вишивки до сьогоденного сучасного одягу. Спеціально вибраний для цієї нагоди Імпрезовий комітет підтвердив, що “ми не сеньйори, а повні життя і фантазії молоді українки-союзнянки, готові завжди до праці й до розваг”.

Чудово прибрана заля, жовтогарячі кольори осінніх квітів на столах, такого ж кольору “доріжка” для модельок із квітучими вазонами по боках – все це робило “осінньо-спокійний” настрій ...

Імпрезу відкрила голова 56-го Відділу СУА Іванна Головата і, привітавши присутніх, попросила настоятеля церкви “Входу в храм Пресвятої Богородиці” о. Северина Ковалишина, протопресвітера о. М. Борисенка та пресвітера о. І. Фатенка провести молитву. Після молитви о. Северин побажав присутнім “насолоджуватися

красою, на яку наш народ такий багатий”.

Голова комітету Марія Наваринська привітала гостей союзнок з Маямі та Санкт-Петербурга і попросила до слова мистецького керівника модельок Роксоляну Яримович, яка познайомила присутніх із мистцем вишивки “шовковою ниткою по полотні”, заслуженою союзнякою, неодноразово нагородженою за свої заслуги, новою членкою нашого Відділу Іванною Мартинець.

Під аплодисменти присутніх Іванна Мартинець цікаво розказала про українську вишивку та своє захоплення нею. Від молодих років вона вивчала різні техніки вишивання, гармонійне поєднання кольорів, створювала власні композиції для застосування вишивки у сучасному одязі. Виставки її експонатів було влаштовано по великих містах Америки.

Після фортеп’янного вступу інж. Ореста Лазора, звуки якого перенесли більшість з нас у “чарівний світ мрій”, 23 модельки (одна за одну краща) “пливли” залею під звуки танцювальної музики. Всі пояснення про стиль, техніку вишивання і місцевості взорів провадила мисткиня:

Учасниці і гості свята 56-го Відділу СУА.

Київська Русь і взір “Полуботок”, “Дерево життя” і Бойківщина, Буковина і Гуцульщина, Полтавщина, Київщина і Волинь – все мінялося, ніби в калейдоскопі, викликаючи велике захоплення глядачів (надзвичайно красива була весільна сукня). Присутні побачили 53 різновидності української вишивки, пристосовані до українського одягу. Кожну модельку дбайливо провадив молодий “пристійний ескорт” – голова Осередку св. Андрія Володимир Борисенко, за що Імпрезовий комітет висловлює йому сердечну подяку.

Дуже приємною несподіванкою була поява на сцені квартету “Мельодія” у складі: О. Пастернак, У. Стадник, М. Ковальська, З. Филипович (музичний керівник Люба Г. Інграм), який виконав три пісні під акомпаньямент О. Лазора. Бурхливі оплески були нагородою виконавцям.

Модельками були О. Білас, Л. Білоус, М.

Білинська, М. Бойсюк, Л. Бойко, Р. Борисенко, Т. Ван Мегелен, З. Ференц, Б. Фрідріх, Л. Інграм, К. Кобрин, В. Квасовська, О. Лазор, Х. Стецик, І. Пантелюк, Д. Пелех, С. Стефанишин, А. М. Суслла, Т. Яримович-Томпсон, К. Томпсон, О. Василік, І. Жизномирська, Х. Шелдон-Боднар.

Найголовнішу подяку 56-й Відділ висловлює мисткині І. Мартинець, бо ж завдяки їй нам вдалося відбутися цей показ української сучасної ноші. Не забуваймо свого! Берімося вишивати!

За вмилу працю дякуємо Імпрезовому комітету у складі Л. Белендюк, М. Білинської, Л. Інграм, Р. Гуран, К. Кобрин, Д. Пелех, З. Филипович, Л. Бойко, Б. Більовщук, О. Зінич, Н. Іванчук, Г. Король, Х. Стецик, Р. Яримович.

Голова комітету Марія Наваринська – вмілий організатор імпрез!

*Галина Король,
пресова референтка Відділу.*

ВСЕНАРОДНА ТРАГЕДІЯ

19-го листопада пополудні в самому центрі Лос-Анджелеса, біля пам’ятника жертвам Голодомору зібралася численна українська громада, і площа перед величною будівлею розквітла українським народним одягом, бо, не змовляючись, більша кількість присутніх одягла вишиванки, віддаючи шану українцям, які померли під час Великого голоду.

Основну ноту завдав професор Павло Місевич, який відкрив захід. У руках присутніх запалахотіли свічки. Свідки, які пережили це

страхіття двадцятого століття (Агнеса Старостенко, Галина Білоус, Віра Шпак, Васирина Швейко, Галя Бучай, Валя Балабан, Леся Мельник) поклали вінок біля пам’ятника і, як обвинувачі злочинного режиму, застигли рядом, поливаючи сльозами байдужий бетон. Люба Кеске, ніби передаючи естафету пам’яті молоді, підвела маленьких діточок, які також поклали квіти. Настоятелі українських церков Лос-Анджелеса відбули щирю молитву в супроводі хору “Кобзар” під керівництвом Григорія Галика-Голу-

тяка. І так хотілося, щоби донеслися до Всевишнього через молитву оті пекельні муки, оті нелюдські страждання убійних Голодомором!

Як звинувачення для злочинного комуністичного режиму, як засудження дій нинішньої Верховної Ради України, яка до цього часу не визнала Голодомор геноцидом української нації, як заклик не допустити втрати історичної пам'яті прозвучав виступ голови 111-го відділу СУА Людмили Вусик. З коротким словом до присутніх звернувся віце-консул Генерального консульства України в Сан-Франциско Сергій Ніколайчук. Представники молодого покоління виголосили своє звернення. Особливо приємно було те, що саме представник молодого покоління Тарас Матла разом зі своїми однодумцями був ініціатором цього заходу, а пізніше вже приєдналися всі інші українські організації Лос-Анджелеса.

Символічним було те, що українська гро-

мада зібралася біля цього пам'ятника вже двадцятий раз, бо рівно 20 років назад ініціативна група під керівництвом архітектора Тараса Козбура, подолавши всі бюрократичні перепони, встановили його в самому центрі Лос-Анджелеса. І тому, як заключний акорд, прозвучав виступ самого автора цього невеликого знаку пам'яті мільйонним жертвам Голодомору Тараса Козбура, який зі словами глибокої подяки згадав усіх, хто причинився до цієї благородної справи. Серед названих прозвучало і прізвище Джека Пеленса (Володимира Палагнука), який вніс неоцінний вклад і разом із посадовими особами міста брав участь у відкритті цього пам'ятника.

Усі присутні оплесками схвалили звернення до Верховної Ради України з вимогою невідкладно прийняти закон „Про Голодомор 1932-1933 років в Україні”, який зачитав Олександр Рівний.

Людмила Вусик, голова 111-го Відділу.

НОВА ГОЛОВА 30-го ВІДДІЛУ СУА

Нещодавно наш Відділ привітав нову голову. Це Ірина Гошовська. Нам, членкам 30-го Відділу СУА, хотілося б познайомити читачів із нашою новою головою. Ірина Гошовська з дитинства була активною членкою СУМ-у, жила на Бронксі, а коли переїхала у містечко Доббс Феррі, яке міститься в районі Вестчестер, відразу почала шукати українські організації й присвятила свій вільний час та енергію на активне членство в СУА, чому ми були дуже раді. Тепер вона на поприщі нової голови з новою енергією та натхненням взялася за роботу, хоча часу в неї і так обмаль. Вже понад 13 років вона працює менеджером бюро альтернативної медицини в Спрінг Валлі під керівництвом доктора Володимира Бугаєнка. Упродовж останніх років вона була спонсором трьох сиріт із України за програмою Спінки допомоги сиротам.

У вільний час Ірина любить подорожувати. До її найулюбленіших місць, крім Парижа та озера Ді Гарда на півночі Італії, належить Львів. Наступна поїздка буде до Пекіна в Китаї. Зараз Ірина доглядає свого 87-и річного батька Микола Твердовського, який недавно переселився до її помешкання. У травні 2006 року Ірина була з батьком в Україні, селі Нагуєвичі, місці наро-

дження батька. Тут народився відомий український письменник Іван Франко. Ця подорож, яка тривала 2/5 тижні, залишила незабутні спогади для Ірини та її батька, який згадав своє дитинство та молоді роки. Найприємнішою була зустріч із родичами, які до цього часу проживають в Україні.

У ролі нової голови 30-го Відділу СУА Ірина, крім регулярних місячних засідань, планує провести цілий ряд інших цікавих заходів.

Перше серйозне завдання, що стало перед нею, – організувати та провести наступний різдвяний базар 10 грудня. Такого різноманіття у нас ще не було. Ірина Гошовська справді цього разу хоче здивувати всіх, хто відвідає наш базар. Із мистецтва у нас будуть представлені мистці Б. Божемський, О. Басараб-Колодій. А. Еванс із донькою Трейсі представлять своє ремесло – орнаменти, підсвічники, вази та інші вироби з українською тематикою. Серед інших продаватимуться вироби Д. Ганушевської, П. Троян та Я. Геруляк.

Особливо з нетерпінням ми всі чекаємо на зустріч із мистецтвом Богдана Божемського. Нас захоплюють його чудові краєвиди та краса Гуцульщини. У його малюнках квітів просто пахне

*Членки
30-го Відділу
Союзу Українок
Америци.*

природніми ароматами. У його творах – квітах, краєвидах, іконах і портретах відчувається кольорит, вони ніби говорять до нас, створюючи незвичний діапазон емоцій. Навчатися малярства і графіки він почав ще в Академії мистецтва у Львові. Коли у 1947 р. він потрапив до США, почав навчання у школі мистецтва ім. Купера в Нью-Йорку. Б. Божемський брав участь у групових та індивідуальних галеріях і виставках в США, Канаді, Європі та Африці. Він – дуже релігійна людина. Сам процес творення є могутньою силою і злукою душі з Богом, а краса природи – поштовхом до праці.

Наша нова голова планує колядувати з Відділом. І накінець – плануємо відсвяткувати початок Нового 2007 року в новому ресторані „Україна” у Брукліні. Чи це не є найкращим шляхом відсвяткувати Новий рік із шановними колегами і друзями й привітати нову голову в її новій ролі!

Ми всі бажаємо їй нових успіхів на цьому поприщі й надіємося на успішний рік для нашого відділу.

*Люся Ланцута-Дейвіс,
членка 30-го Відділу СУА.*

Закінчення зі стор. 24.

Д-р Людмила Качмар розповіла про кропітку працю в архівах, завдяки чому змогла задокументувати події листопадового зриву і віднайти призабуті інформації для осягнення тожності біографії і написання про життя на тлі історії.

Д-р Олександр Лужницький, колишній довголітній директор НТШ у Філадельфії, розказав приємний спогад із молодих літ про улюбленого вуйка, сотника УГА.

А тоді виступив хор “Акколада”. Майже всі члени цього мішаного хору – молоді, ново-прибулі особи з України. Хор, який існує п’ять років, під проводом диригента Богдана Генгала виконав кілька пісень, захопивши присутніх піснею “О, Україно, о, люба ненько!”

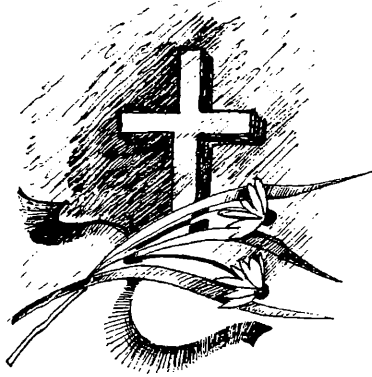
На закінчення програми д-р Леонід Рудницький щиро подякував авторці д-р Людмилі Качмар за написання такої інформативної книжки про події листопадових днів, про його Батька, подякував організаторам зустрічі й ведучій Людмилі Чайківській. Імпрезова референтка запросила присутніх до щедрої перекуски, яку приготували членки Відділу під проводом господарської референтки Марії Плахти і Ольги Бохни.

У святковому настрою задоволені присутні купували книжку, збирали авторський підпис, спілкувалися і не поспішали розходитися додів, бо, як завжди, імпрези СУА були і є надаліше живчиком нашої української громади.

Анна Максимович.

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

АНАСТАЗІЯ СТЕФАНЮК

25 травня 2006 р. 81-й Відділ СУА у Дітройті зазнав великої втрати – після важкої і довгої недуги відійшла у вічність наша довголітня і заслужена членка Анастазія Стефанюк.

Анастазія Стефанюк багато років працювала для добра Відділу й цілої організації Союзу Українок Америки. Дуже часто вона приймала цілий наш Відділ у своєму домі, а після чергового засідання відбувалося прийняття, а ще потім читання новин із України чи нашої організації.

Ми, всі членки 81-го Відділу, відчуваємо відсутність Анастазії між нами, але воля Господня є незломна – мусимо коритися!

Вічна їй пам'ять!

Олена Лісківська, голова 81-го Відділу СУА.

* * *

Замість квітів у пам'ять бл. п. Анастазії Стефанюк 81-й Відділ СУА склав 25 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя".

Продовження зі стор. 12.

Спектаклі, спеціальні концертні програми, кочове життя, відкриті полуторки*, пил прифронтових доріг – основні спогади тієї доби. З осені 1942 р. Варвара Олексіївна залишилася сама – дочці вдалося влаштуватися на навчання до Москви.

За ці роки актриса створила ще низку цікавих образів у спектаклях С. Найдьонова („Дети Ванюши”), К. Симонова („Русский лес”), О. Островського („Поздня любов”) тощо. Та найбільшим досягненням актриси став образ Кручиніної у відомій драмі О. Островського „Без вини виноватие”. Чи не тому такою близькою, душевно рідною була для неї роль актриси, що все життя несла в серці горе найбільшої материнської втрати, бо кривавилася в душі своя біда, ятрилася незагойною раною. Психологічно внутрішній стан Варвари Олексіївни надзвичайно сильно перегукувався із почуттями її героїні.

Не раз за ці роки думалося жінці, що вже, мабуть, давно розстріляли її коханого, а всеодно чекала, плекала велику надію, живилася нею – і виплекала. У березні 1943 р. нарешті вдалося зруйнувати кляту стіну німоти. І знову полетіли на Північ і з Півночі листи й телеграми, ожило зболене серце, знову забилося гучно в чеканні.

Чекати ж довелося ще не один місяць. До кінця грудня подружжя ще листувалося. Десь у вересні-жовтні 1943 р. Павла Михайловича переводять до Луб'янської тюрми у Москві, а в кінці жовтня під вигаданим прізвиськом (Крохаль П. М.) змушені відвезти в клініку професора Певзнера, де лікують майже півтора місяці („виписали” лише 2.12.43 р., але в Бутирську тюрму; звільнили 7 грудня 1943 р.). А до Москви можна проїхати лише за перепусткою, якої ніхто не дасть. „Ти, значить, бідная одним-однесенька, бідняточко”, пише їй Вишня 2.9.43 р. з лікарні. А очікування для обох стає дедалі нестерпніше. Адже ж обоє вони неначе знову народилися одне для одного. Одному – щастя, що його таки не забули, не зреклися, дочекалися, другій – що виявився живим, не розстріляли.

„Я під ліжком буду жити, аби лише з Вами...”, – пише О. Вишня 19. 10. 1943 р.

„Я найщасливіша в світі жінка – у мене два люблячих створіння, яких я люблю, їх серця б'ються в унісон з моїм, і мені шалено хочеться враз притулити їх до свого серця і поцілувати радісно і щасливо,” – посилає Варвара Олексіївна до Москви в день свого народження чоловікові і дочці листівочку.

Продовження в наступному числі.

* Полуторки – малі вантажні авта.

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

ПОЖЕРТВИ ЗА ГРУДЕНЬ

Відзначаючи 40-ліття (1967-2007) 92-го Відділу Союзу Українок Америки, членки склали **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Тетяна Рішко, скарбник Відділу.

Складаємо **75 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Видавцям щиро бажаємо дальших успіхів у праці. Вітаємо!

Анізія Гіль.

Замість квітів на могилу **бл. п. Ірини Качмарської** складаю **20 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”, сестрі висловлюю найщиріші співчуття.

Дарія Гусар-Струк.

З пошаною до видавців складаю **10 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Софія Барусевич.

У світлу пам'ять **Анастазії Хариш**, заслуженої та довголітньої голови Округи в Чикаго, складаємо **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Управа Округи США в Чикаго.

У світлу пам'ять **бл. п. Ірени Качмарської** складаємо **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюємо щирі співчуття.

Ольга і Петро Кулиничі.

Замість квітів на могилу **бл. п. Ірени Білоскурської**, матері членки 29-го Відділу США Оксани Ванджури, складаємо **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Дарія і Мирон Ярошевичі.

Складаю **15 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Марія Раковська.

Замість квітів на могилу **бл. п. Богдана Дем'янчука** складаю **50 дол.** на працю США.

Ірина Кашубинська.

Лукія Медицька, скарбник 33-го Відділу США.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Екзекутива Союзу Українок Америки

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ США

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИСТОПАД 2006 р.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ США

У світлу пам'ять **Марії Гончаренко** складаємо **25 дол.** (через Округу США у Філадельфії) на Фонд Чорнобиля США.

Христина і Зеновій Іжаки.

У світлу пам'ять **Марії Гончаренко** **50 дол.** на Фонд Чорнобиля США склала **Ірена А. Мадей.**

У двадцяту річницю Чорнобильської трагедії на Фонд Чорнобиля США склали (через 83-й Відділ США, Н.Й.): **по 25 дол.** – Лідія Закревська, Галина Романишин, Ірена ДіАлессіо, Марія Штогрин, Анна Рак, Анна Саф'ян, Анастазія Гірняк; **20 дол.** – Мотря Міляннич. **Разом 195 дол.**

Галина Романишин, референтка суспільної опіки 83-го Відділу США.

Членки **19-го Відділу США** провели збірку на Фонд Чорнобиля США, склали: **по 20 дол.** – Оксана Микитин, Леся Городиська, Мирослава Шперналь, Дарія і Михайло Лашини, Надія і Володимир Литвини, Іван і Надія Гафтковичі, Григорій Лесенський, Мирося Глушок, А. Бойцун, родина Коників, Р. і Н. Кузики; **по 10 дол.** – Орест Баб'як, Л. і Ч. Обаранці, родина Кучарських, Людмила Варганова. **Разом 300 дол.**

Марія Глушок, скарбник 19-го Відділу США.

ДОПОМОГА СИРОТАМ В УКРАЇНІ

Donation of \$75 was made to the orphans fund by Mr. Yuri Deychakiwsky, son of our member Mrs. Nadia Deychakiwsky. Mr. Deychakiwsky has always been very supportive to our organization in the past.

Romana Murmann, Treasurer of Branch 12

У світлу пам'ять **бл. п. Христини Богословець** складаю **30 дол.** (через 62-й Відділ США) на допомогу сиротам в Україні.

Іванна Ничка.

На допомогу сиротам в Україні **Тарас Сохан** складає **100 дол.**

Неоніля Сохан.

Членки 81-го Відділу США у Детройті, Міч. провели збірку на різдвяний дарунок сиротам в Україні. Склали: **100 дол.** – Люба Федорко; **по 50 дол.** – Анна Кошеловська, Олена Папіж.

Олена Папіж.

Замість квітів на могилу **св. п. Анни Шептицької**, сестри нашої приятельки Люби Кобрин,

складаємо (через 56-й Відділ СУА у Норт Порті, Фл.)
20 дол. для допомоги сиротам в Україні.

Катруся і Атанас Кобрини.

In memory of my daughter **Vanessa Miroslava Osgood**, who died Jan. 1st 2004, \$50 was donated by her friend Deizdrea Padgett to UNWLA Orphans Fund.

Eugenia Vassylkivsky-Ossgood, UNWLA, Br. 78.

З нагоди 25-го ювілею існування 119-го Відділу СУА, Управа і членство склали 250 дол. на Суспільну Опіку СУА.

Іванна Ганкевич, голова Відділу.
Марія Борковська, скарбник.

ДОПОМОГА „БАБУСЯМ” В УКРАЇНІ

83-й Відділ СУА в Нью-Йорку, Н.-Й. склав 110 дол. на допомогу „Бабусям” в Україні.

Лідія Закревська, скарбник Відділу.

МОЛОКЕ І БУЛОЧКА НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

Замість квітів на могилу **бл. п. Валентини Овсієнко-Подригун** складаю 50 дол. на сніданки дітям в Україні. Родині висловлюю щирі співчуття.

Валентина Чудовська.

92-й Відділ СУА в Менвіл, Н. Дж. склав 50 дол. на сніданки дітям в Україні.

Тетяна Рішко, скарбник Відділу.

91-й Відділ СУА ім. Олени Кисілевської в Бетлегемі, Філ. з нагоди святкування 40-ліття заснування Відділу склав 100 дол. на сніданки дітям в Україні. **Богдана Михайлів**, секретарка Відділу.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Дарія Дроздовська, референтка суспільної опіки.
Марія Соробей-Штогрин, скарбник.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

Пожертви за листопад 2006 р.

2,250 дол. – Орест і Лідія Білоуси (56) (Bilous Family Foundation); 1,000 дол. – Dr. Marta Voytovich and Ms Laurie Gauper; 600 дол. – Vera Grushetzky (49), д-р Іванна Ратич (65); 440 дол. – 33-й Відділ СУА, Огайо; 425 дол. – Надія Шкільник (12); 350 дол. –

Stephen & Olga Pryjmak (98); 330 дол. – Оля Гронь (56), Євген Рудакевич, 38-й Відділ СУА, Денвер (38); 322,56 дол. – Мирон Б. Кравчук (BMS thru United Way) (98); 300 дол. – 24-й Відділ СУА, Н. Дж., (24); 260 дол. – Ігор Струтинський; 220 дол. – Андрій і Марта Бачинські, Ярослава Балабан (86), John Batz (107); Marta Mulyk Waxer, Володимир і Уляна Дячуки, Гелена Д. Кастанюк (111), Марійська Дружина св. Івана, Ньюарк, Н. Дж. (86), д-р Тарас і Ірена Новосівські (90), Марія Одежинська (38), Іван і Христина Плюти (13), Галина Поритко (56), Марія Пискір, Висконсен, Ірена Телюк (89), Стен і Галина Якубовичі (98), Мирон і Дарія Яросевичі (29), 1-й Відділ СУА, Нью-Йорк (1), 75-й Відділ СУА, Н. Дж. (75), 83-й Відділ СУА, Н. Й. (83), 89-й Відділ СУА Н. Й. (89), 103-й Відділ СУА, Н.-Й.; 210 дол. – д-р Юліан Гной; 200 дол. – 98-й Відділ СУА, Н. Дж.; 120 дол. – Daniel Bazarko (BMS thru United Way) (98), Roxanne Dacy (107); 110 дол. – Dr. Walter P. & Irene Gerent (56), Едвард і Олена Мельничуки (24), Наталія Троян (108), Таїсса Турянська (86), 108-й Відділ СУА (108); 100 дол. – Наталія Даниленко (90); 30 дол. – Дарка Мазурик (BMS thru United Way) (98); 25 дол. – Ukrainian American Veterans Post 17, Clifton, NJ; 21 дол. – Рената Бігун (28), John Wasylyk (BMS thru United Way) (98).

ЗАМІСТЬ КВІТІВ...

Замість квітів на могилу **бл. п. Данила Більовщука**, найдорожчого друга життя Люби Більовщук (референтки стипендій СУА 1993-2002 рр.), незабутнього єдиного сина Богдани Більовщук та батька Христини-Андрейки і Марка, складаємо по 100 дол. у його світлу пам'ять (через 98-й Відділ СУА). Матері і дружині з роудиною висловлюємо сердечні співчуття.

Анна, Бернард і Мирон Кравчуки,
Марія і Богдан Полянські.

Замість квітів на могилу **бл. п. Ірени Качмарської** складаємо 25 дол. на Стипендійну акцію СУА (через 86-й Відділ СУА). Родині висловлюємо щирі співчуття.

Марія і Юрій Українські.

У світлу пам'ять мого незабутнього чоловіка **о. Івана Семенюка**, у вісімнадцяту річницю його смерті, складаю 150 дол. (через 90-й Відділ СУА) на стипендію для сироти у Львові Лозинської Наталі.

Ірина Семенюк-Бойко-Паар.

Замість квітів у пам'ять **д-ра Любомира Кузьмака** родина і друзі склали пожертви на Стипендійну акцію СУА на стипендії сиротам в Україні під опікою Стипендійної акції СУА (через 86-й Відділ СУА в Ньюарку, Н. Дж.): 500 дол. – Лев і Марія Чировські; по 250 дол. – Ігор і Оксана Кіналі, Наталія Кравчук, д-р Теодозій і Любомира Крупи, Любомир і Дарія Курилки; 200 дол. – Орест і Адя Федаші; по 100 дол.

– Володимир Боднар, Нігел і Ліда Вільсони, Володимир і Катерина Воловодюки, Марійка Гельбіг, Борис і Уляна Глинські, Мирон і Ольга Гнатейки, Тарас і Ольга Гунчаки, Ігор і Оксана Раковські, Андрій і Маргарета Стефанівські, Юрій Темницький, Орест і Лідія Цяпки, Ірена Яворська; **75 дол.** – Тома і Одарка Стокерти; **по 50 дол.** – Ярослава Балабан, д-р Борис Бурак, Василь і Зеновія Василіви, М. & S. Welhasch, Анна Войтович, Володимир і Наталія Чайковські, д-р Христина Дурбак, Бернад і Анна Кравчуки, Меланія Мак, Марійська Дружина при церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Боженя Ольшанівська, Богдан і Марія Полянські, Ростислав і Галина Ратичі, Мирон і Леся Стебельські, Оксана Стеранка, Мирон і Дарія Яросевичі; **40 дол.** – Таїсса Богданська; **30 дол.** – Люба Лапичак-Леско, Ігор і Дарія Зелики; **25 дол.** – Павло Батків, Микола і Ярослава Гординські, Богдан і Лідія Паславські, Дмитро і Лариса Пенцаки, Орест і Дарія Пенцаки, Ростислав і Лора Пенцаки, Євгенія Шпирка, Юрій і Марія Українські; **по 20 дол.** – Дарія Бекесевич, Стефанія Бренич, Марія Василів, Ірена Цапар, Софія Цапар, Осип і Ірена Голинські, Люба Гуралечко, Іван Симчик; **15 дол.** – Христина Федун; **по 10 дол.** – Тарас Василик, Теодор і Марія Пиз. **Разом 4,270 дол.**

Дружині Оксани, (членці 86-го Відділу США) висловлюємо щирі співчуття.

Меморіальний Фонд ім. Софії Андрушків

Через 28-й Відділ США

3,200 дол. – Роман і Світляна Андрушківи; **1,000** – Богдан і Віра Андрушківи; **500 дол.** – Марія Храплива; **250 дол.** – Любомир і Дарія Курилки; **по 200 дол.** – Любомир і Марія Явні, Віктор і Іванна Яворські; **по 100 дол.** – Христина Андрушків, Павло Андрушків, Оксана Бачинська, Меланія Банах, Богданна Надія Бігун, Роман і Зірка Воронки, Григорій і Оксана Волощуки, Володимир і Катерина Воловодюки, Борис і Уляна Глинські, Микола і Зоряна Дармохвали, Ігор і Христина Дяченки, Володимир і Уляна Дячуки, Богдан і Лідія Крамарчуки, Бернад і Анна Кравчуки, Теодозій і Любомира Крупи, Мілас і Звенислава Лебедовичі, Ярослав і Алла Лешки, Оксана Луцька, Богдан і Марія Полянські, Орест Попович, Христя Соневицька, Орест і Лідія Цяпки, Українсько-Американський Центр, Александра Щур, Любомир і Лідія Яхницькі; **по 50 дол.** – Данило і Люба Більовщуки, Оксана Зірка, Таїсса Богданська, Стефанія Брездень, Марія Волочук, Орест, Софія, Стефан і Юрко Волощуки, Мирон і Наталія Возняки, Ярослав і Надія Заліпські, Ігор і Дарія Зелики, Євген і Наталія Змії, Ігор і Квітка Іваницькі, Юрій Клюфас, Ярема і Христина Козаки, Богдан і Світлана Кордуби, Роман і Тамара Куропасі, Орест і Оксана Кузьми, Мотря Ку-

зич, Дана Лекарбе, Роман Лесько, Браєн і Ірена Лукасіки, Роман і Юліанна Мазяки, Ярослав і Галя Оберишнини, Любомир і Ляриса Онишкевичі, Дора Рак, Іванна Ратич, Володимир і Дарія Рудакевичі, Марія Семанишин, Роман і Мирослава Стефанюки, Люба Стефанівська, Наталя Теглер, Г. і З. Юрківи, Зеновія Хома, Михайло і Ксеня Ховичі, Юрій і Марія Українські; **по 30 дол.** – Ігор і Ксеня Гапії, Богдан і Лідія Казевичі, Ігор і Анісія Козаки, Ольга Тритяк; **по 25 дол.** – Василь Василів, Вікторія Грушкевич Мол., Роман і Тетяна Кіляр, Я. Конопада, Наталія Кравчук, Марта Квітковська. Михаїл і Люба Лапичаки, Іванна Мартинець, Олександра Падковська, Роман і Любомира Рички, Йосиф Сташків, Таїсса Турянська, Юрій і Оріся Яцусі; **по 20 дол.** – Петро Буняк, Іванна Гамуляк, Люба Гуралечко, Тома Пиз, Тетяна Рішко, Марта Тарнавська; **15 дол.** – Іванна Мжиглоцька; **10 дол.** – Яра Б. Василик, Роман і Орест Пиндуси. **Разом 10,150 дол.**

ЩИРО ДЯКУЄМО!

**Марія Полянська, референтка стипендій США.
М. Оріся Яцусь, скарбник комісії стипендій США.**

Лист з України...

З.М.Шимановна

Вельмишановна пані Маріє!

Дуже дякую за турботу про нас – дітей України. Фінансова допомога, яку я отримав при Вашій участі, дає мені змогу поглиблювати знання. Я беру приватні уроки з алгебри, геометрії, а тепер хімії. Намагаюся добре закінчити 9-й клас і визначитися про подальше навчання – чи у 10-11 класах, чи у коледжі, щоб отримати освіту і спеціальність одноразово.

Панству Струтинському щиро вдячний за стипендію і різдвяний подарунок. Це для мене велика радість!

Бажаю Вам, пані Маріє з родиною доброго здоров'я, великого щастя сили і удачі у Ваших добрих справах.

Низький Вам уклін. З великою пошаною

Іван Ганжа.

ТРИ СОТНІ ПІД КРУТАМИ

Минуло більш, як сорок літ,
Жорстоких літ, суворих, лютих,
Як вістку вчув широкий світ
Про Крути.

У княжім Києві старім
З могили встала давня слава:
Воскресла в сяйві золотім
Своя Держава.

Але із Півночі вже йшов
Відвічний ворог України,
Кайдани ніс, неволю, кров,
Руїни.

Три сотні хлопців-юнаків
Пішли у бій у сніговії
Спинити наступ ворогів
На Київ.

На цей лицарський смілий чин
Їх повела душа героїв,
На десятох пішов один
До бою.

І впали всі за Рідний Край,
За нарід свій в змаганні лютім...
В річницю смерти їх згадай
Про Крути.

Та не сумуй! Хай не тече
У тебе з ока слізка-перла –
Умерли ж бо вони за Ту,
що ще
Не вмерла!

Роман Завадович

Леся Бризгун-ШАНТА

ЗОЛОТИЙ ГОРІШОК

Продовження з грудневого числа.

Не їхав купець довго, коли побачив сім гір, а там сім рік. Проїхавши сьому ріку, він побачив великий сад, а в ньому велике дерево з золотими горішками. Зліз він із воза, постукав у двері хати садівника та й спитав:

– Чи можна зірвати горішок?

Голос із хати відповів:

– Так, тільки в заміну мусиш мені привезти на один рік того з твоєї родини, кого першого побачиш, як приїдеш додому.

Купець не думав довго – зразу згодився. „Нема страху, – подумав він собі. – Тільки Василько, наш слуга, аж за місто щороку вибігає, бо хоче перший мене привітати”.

Їде купець додому. Доїздить до міста, дивиться, а там його наймолодша доня, Оксана, стоїть, хусточкою махає. Побачила його, підбігла, вітається. Перелякався бідний купець.

– Що сталося, батеньку? – спитала доня. – Золотого горішка забули привезти? Не журіться. Це не важне.

НОВИЙ РІК

– Ой ні, доню. Привіз, привіз. Тільки обіцяв, що в заміну відвезу на рік того, кого першого з найдорожчих зустріну. І чого ж ти, доню, вийшла? Та це нічого. Я відвезу Василя, слугу нашого, він і так щороку мене перший зустрічає.

– Е ні, батеньку, ви обіцяли, хай так буде. Не личить не дотримувати слова. Ось зараз по Різдві поїдемо, а за рік я повернуся.

Сумно, невесело минуло Різдво, а тоді вони поїхали. Приїхали до саду з золотими горішками, постукали в хату. Вмить двері відчинилися і висунулася голова величезної потвори.

– Це ти, Оксано? Дякую, що дотримала слова й прийшла. Заходь в хату. А ви, батеньку, будьте здорові, за рік приїздіть. Вашій доні нічого злого не станеться.

Тяжко було спершу Оксані. Потвора була велика й така страшна, страшна! Але помалу привикла до неї. Полюбила її. Була до неї ласкава, добра, помагала їй та і все щось гарного оповідала.

Так минув рік. І от одного дня приїхав купець по Оксану. Дуже втішився, що доня жива і здорова.

– Ну, їдемо додому, Оксано! – сказав він радісно.

А Оксані стало жаль потвори. Вона й каже їй:

– Я тільки навідаюся додому, а тоді знову до тебе повернуся. Не плач! – і погладила її по голові на прощання.

Не встигли вони доїхати додому, не встигли привітатися з рідними, коли підїздить до них карета. А з карети виходить князенко, вклоняється Оксані й каже:

– Дякую тобі, Оксано, що ти не побоялася посвятити цілий рік для мене. Що ти була така ласкава й добра до мене. Мене заклала зла відьма, і якби не твоє добре серце, хто знає, як довго я ще жив би потворою. Скажи, хочеш бути моєю дружиною?

Оксана згодилася, і незабаром купець справив гучне весілля. Молода пара поселилася недалеко батьківської хати і жила щасливо. А щороку на саме Різдво князенко виймав золотий горішок, що його колись купець приніс Оксані, й вішав його на найвищу гіллячку ялинки на згадку шляхетного вчинку доброго серця Оксани.

Це було дуже давно. Люди вже напевно забули історію золотого горішка, хоч на ялинці ще й досі висять горішки... А шкода... І І котик сумовито розглянувся по хаті.

– От і вся казочка про золотий горішок, – додав він, – а тепер підемо всі додому.

І всі почали прощатися й розходитися, хто куди.

Леся Бризгун-Шанта. Золотий горішок. Збірка казок і оповідань. Київ. Видавництво „РАДА”, 1996.

“Хлопець я собі маленький,
Бо недавно ще вродивсь,
Та вважайте ви на тее, –
Вашим паном опинивсь!

Що кому я схочу дати
Тее буде за мій час;
Та про те вам не відомо,
Що готую я для вас!..

Я вродивсь в мороз, у холод,
В завірюху: – та дарма!
Перед холодом, морозом,
У мене страху нема!

Хай лихий Морозко тисне, –
То для мене не біда!
Розійдусь розворушуся, –
Кров у мене молода!

І подамсь по Україні,
По дібровах, по степах,
Зазирну в віконця людські, –
Що там діється в хатах?

Там товаришів знайду я,
Молоденьких, як і я, –
Їм найкраще усміхнуся,
Їм порадонька моя:

Тата, маму хто не слухав, –
Вже того не буде знов,
Ні, не буде більше сварки, –
Буде згода і любов!

Хто не дуже добре вчився...
Можна й тут пораду дати!
Бо хіба велика штука –
Краще вчитися почать?

Трохи більше напосістись,
Більше праці докладать,
І – хто ззаду зоставався,
На переді може стать!

Хто не жалував найменших,
То скажу я: – “Гей, дивись!
Неподоба слабших кривдить,
Гей, козаче, схаменись!”

Хто цурався свого слова,
По-українськи не читав,
Рідну мову свого краю
Як чужинець занедбав, –
О, того напну я добре!
То велика біда!

Бо книжок у нас багато,
Є й “Сторінка Молода”.

А тепер – здорові будьте,
Друзі всі, по мові тій!
Я низенько уклоняюсь –
Вам, громаді молодій!”

Славно!

ПЛЯЦОК З ГОРІХАМИ

Тісто

½ ф. солодкого масла

2 горнятка муки

1 яйце

сік і шкурка з цитрини

ложка горілки

Замісити тісто, поділити на дві частини, поставити на ніч до холодильника.

Начинка 4 яєць поділити
2 ложки горілки
1½ горнятка звичайного цукру
1 нцій абрикосового джему
2-3 л. ванілі
4 горнятка мелених горіхів

Збити жовтки з половиною цукру до дуже густої маси, додати збиті білки, цукор, далі збиваючи, легко вимішати і додавати по трошки змелені горіхи, горілку і ванілю.

Холодним тістом (... тіста залишити на верх) викласти помащену форму (важливо, щоб боки форми також були викладені тістом), на тісто накласти абрикосовий джем, на нього вилити горіхову масу, на яку натерти на грубом терку решту тіста.

Вишкати можна також у більшій тортівниці 45 хв. в печі, нагрітій до 350°

Готовий пляцок посипати цукром пудрою.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

Пожертви за серпень 2006 р.

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Тривалий Фонд ім. Зиновія і д-р Теодозії Савицьких у пам'ять бл. п. Зиновія Савицького складаю 100 дол. **Фалина Войтович.**

Пожертви

6,000 дол. – Евген Змий (The Pfizer Foundation);
4,000 дол. – Микола Дармохвал (Johnson & Johnson);
1,500 дол. – д-р Яр Моцюк; 1,000 дол. – Дарія Байко; по 150 дол. – Олександр і Ірена Ховайли, Надія Аміноф; по 100 дол. – Надія Шкільник, Лідія Стебельська, Roberta Lombardino (The Pfizer Foundation); 200 дол. – Ірена Руснак; по 70 дол. – Іван і Стефанія Серанти, Роман і Галина Шраменки; по 50 дол. – Louis H. Blumengarten, Люба Михалевич, Анна Гбур, Евген Бачинський, Мотря Мілянчик; по 25 дол. – Gregory Suran, Марія Козар, Ольга Руденська, Василь Микитин; по 20 дол. – Микола і Оксана Коропецькі, Іванна Мачай; по 15 дол. – Дарія Костів, Ірена Гунзе; 14 дол. – Оксана Тритяк; по 10 дол. – Josafat Chau, Ірена Лончина, Людмила Голуб, Наталія Троян, д-р Юрій Яськів, Стефан Голуб, Лев Височанський; по 5 дол. – Оксана Радиш, Марта Гурко, Ольга Труш;

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

В десяту болючу річницю смерті моєї дружини **Татяни Кохан** складаю 500 дол. **Д-р Іван Кохан.**

У пам'ять бл. п. Володимира Вальчука складаємо 200 дол. **Іван і Ярослава Лучечки.**

У пам'ять моєї мами, бл. п. Лідії Дубини складаю 100 дол. **Д-р Ляриса Заїка.**

У пам'ять бл. п. Ольги Смородської склали: 150 дол. – д-р Ярослав і Ольга Ставничі; по 100 дол. – д-р Юрій і Оксана Тритяки, д-р Б. Новаківський, Мирон і Ольга Гнатейки, д-р Ігор і Марта Воевідки, д-р Богдар і Марта Ворохи; по 50 дол. – Ксеня Кузьмич, Ярослав і Оріся Зіничі, Стефан і Анна Татаренки; 40 дол. – Стефан Вельгаш і Марія Проскуренко; 25 дол. – Василь Марущак.

У пам'ять бл. п. Тані Смолинської складаю 100 дол. **Ігор Коцур.**

У пам'ять бл. п. Надійки Світличної складаю 500 дол. **Ада Кулик.**

У пам'ять бл. п. Катерини Бринчак складаю 100 дол. **Олександра Додд.**

In loving memory of Joanna Hryn I am donating \$50. **Wanda Baxer.**

З НАГОДИ

З нагоди 70-ліття Тита Геврика склали на потреби УМ: по 25 дол. – Олександр і Лідія Пясецькі, Христина і Генрі Шелдон, Любомир і Ляриса Зелики, Ігор і Наталія Соневицькі, Богдана Титла, Наталія Погребінська, Микола і Меласа Сербай, Таня Кейс.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА

Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Оксана Фаріон
Марта Данилюк

Софія Геврик

Маріянна Заяць

Лідія Баб'юк
Марія Томоруг'
Христина Ярема
Рома Шуган
Рената Заяць
Катерина Немира
Ірена Стецьків
Віра Кушнір

РЕФЕРЕНТУРИ

Дарія Дроздовська
Христина Швед
Уляна Кобзар
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Марія Гавриляк

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— українськомовна секретарка
— англомовна секретарка
— фінансова секретарка
— скарбник
— для справ преси
— вільна членка
— вільна членка

— суспільної опіки
— виховна
— музейна
— стипендій
— архівальна
— здоров'я і довкілля

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англомовної частини журналу

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Дарія Завадівська — Дітройт
Христина Хомин-Іжак — Філадельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Північний Нью-Йорк
Катерина Воловодюк — Нью-Джерсі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чікаго
Галина Шулевська — Нова Англія
Люба Кушнір-Дряньська — Центральний Нью-Йорк
Уляна Глинська — зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич — голова
Надія Цвях — членка
Анна Рак — членка
Лідія Закревська — заступниця членки
Леся Гой — заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT

Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Oxana Farion — 1-st Vice President
Marta Danyluk — 2nd VP — Membership
Sophia Hewryk — 3rd VP — Culture
Mary Ann Zajac — 4th VP — Public Relations
Lidia Babiuk — Recording Secretary
Maria Tomorrowg — Corresponding Secretary (ukr.)
Christina M. Jarema — Corresponding Secretary (engl.)
Roma Shuhan — Financial Secretary
Renata Zajac — Treasurer
Kateryna Nemyra — Press
Irena Steckiiv — Member-at-Large
Vera N. Kushnir — Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Daria Drozdovska — Social Welfare Chairwoman
Christine R. Shwed — Education Chairwoman
Ulana Kobzar — Art/Museum Chairwoman
— Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
Maria Polanskyj — Archives Chairwoman
Olga Trytyak — Health and Environment Chairwoman
Maria Havryluk

REGIONAL COUNCILS

Daria Zawadiwsky — Detroit
Christine Chomyn-Izak — Philadelphia
Nadia Sawczuk — New York City
Martha Stasiuk — New York - North
Kateryna Wolowodiuk — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Halyna Shulewsky — New England
Luba Kushnir Dryansky — New York - Central
Uljana Hlynsky — Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych — Chairwoman
Nadia Cwiach — Member
Anna Rak — Member
Lidia Zakrewsky — Alternate
Lesia Goj — Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Ірена Чабан — Editor-in-Chief "Our Life"
Тамара Стадниченко — English editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • Fax: (732) 441-9377
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).*

**Фрагменти взорів з альбому “Южно-руській орнамент”, А. Лисенко, 7 видання, Київ 1886 р.
З колекції Євгенії Бачинської-Федусевич.**